

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 7^{ον}

306
306





Η ΚΟΛΥΝΟΣ κατα-
στρέφει τα επικίνδυνα
μικρόβια. Διαλύει τας
ξένας ουσίας και τὰ υ-
πολείμματα των τρο-
φών, δίδουσα εις τούς
δόντας την φυσικήν
των λαμπρότητα. Δε-
μιμάσατε την Κόλυνο.
Είνε εξόχως δροσιστι-
κή. Έν εκατοστόμε-
τρον επί ξηράς ψήκτρας
άρκει.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

**Τὰ εσωτερικά Κου-
φόματα των σπινθών
Σας**

να αποεπιτετε να βόσκονται με
τὰ ειδικά Γερμανικά βερνι-
κοχρήματα

«TEMPEROL»

τὰ όποια είνε άνθεκτικά εις
πλύσιμον και δίδουν εις τόν
σπίτι εξαιρετικόν λοβοο χω-
ρισμεγάλην επιπρόσθετον δα-
πάνην.

Πωλούνται: Γραφείον Π. ΤΣΑ-
ΓΓΑΡΗ, Αθήναι, Λέκκη 21α.

**Αγοράζετε όλοι τόν
«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»**

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

(Ορθοφωνικά)

ΔΙΣΚΟΙ

(Ηλεκτρικοί)



**ΤΑ ΜΟΝΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ
ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΝ
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ**

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΑΙ Στάδιον 3

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Νοταρά 68 γ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τοιμισκή 22, Μέγαρον Βικτωρίας

και τις άλλες τας μεγαλύτερας πόλεις της Ελλάδος.

Κεντρική Διεύθυνσις : ΑΜΕΡΙΚΗΣ 9α Αθήναι

ΑΡΘΡΙΤΙΣ;

Κάμτε λοιπόν έντρίβας με

τήν άπαράμιλλον

ΔΙΑΛΥΣΙΝ

ΣΠΙΡΟΣΑΛ

Είναι τόν πραγματικόν δι

έντρίβων εις τόν πόσων μέρος

εισδύον φάρμακον.



Η ΙΑΝ
έκνευρισμένη από την
δουλομασίαν τείνει πάγει
τενυστικόν, μαλακτικόν και
αούγκριτον και άπολύει
Τόν Bromural της Έταιρείας
του Ludwigshafen επί του
μανία) είναι φάρμακον
στον πρό ενός τεταρτού
και παντού απαραίτητον
εις σωληνάριο των 10 και
Πωλείται εις όλα τα

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ

ΦΑΝΤΕΖΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Κ. Ι. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

Η ΠΑΚΙΣΤΑΝ

43 Φεβρουάριος 1930

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

145

LONGIN
10 GRANDS
506 PRIX D'OR

τοιοτον ρεολόο οόδα
κόσμου έχει να επιδεί
μερον.

ΟΡΟΛΙΑ
ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΑΚΡΕ-
πρωτοφανής έκθεσης
κοσμημάτων βασιμ
ΜΕΓΑΛΑ ΑΔΑΜΑΝΤ
ΑΦΩΝ Π. ΖΕΝΕΤΟ

Έρμού 19 και Σταδ
(ΜΕΤΑΡΟΝ ΜΕΤΟΙ
Τιμαί όριμα
Μία LONGINES α
σας όρολόγια



ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΛ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Ο ήλιος βασίλευε... Η δόση ήταν βουτηγμένη στο χρυσάρι... Μέσα σ' ένα μικρό, χαριτωμένο σπίτι που βρισκόταν στην άκρη του χωριού, δηλαδή η οικογένεια χαίροταν και πανηγύριζε... Αφορμή της εξαιρετικής εθιμικής των ήταν ότι ο θοραίος Ραϊμόνδος, ο μοναχικός γιος της χήρας Φεναστρόν, που όλοι τον έθεωρούσαν σκοτωμένο στον πόλεμο ή αιχμάλωτο στα χέρια των εχθρών, επρόκειτο να γυρίσει, επί τέλους, στην πατρίδα του.

Ο Ραϊμόνδος ήταν ένας υπηλθόσωμος νέος, με αρρεωτική όμορφιά και άγροστο παράστημα, που άδανε πολλές κοπέλλες να τον έπιθυμούν για άντρα τους. Καθώς ξύγανωε τώρα στο χωριό του, ανασταίε αχόρταγα το δροσερό αέρα γύρω του και νόμιζε πως έβλεπε το πρόσωπο της αλησιό-μητης μητέρας του και άκουγε τα καλωσορίσματα της Μάρδας, της αγαπημένης αραβωνιστικής.

Ω! Πόσο ήταν ευτυχισμένος και πόσο χαρόταν με την τελευταία αυτή άνάμνησι! Νόμιζε πως ήχοσε ακόμα στ' αυτιά του ή φράσι που τού είχε πει άλλοτε, κατά την ημέρα του άποχωρισμού τους: —Ραϊμόνδε μου, σε αγαπάω και θα σε αγαπάω πάντα!... Θα σε περιμένω όσο κι' αν άργήσεις και σου δοκίμομαι ότι δεν θα πάρω άντρα άλλον από σένα...

Όταν άντίκρισε από μακριά τα όρεϊλια της μονής του αγίου Βερ-τράνδου, ο Ραϊμόνδος θυμήθηκε με μία γλυκειά νοσταλγία τούς μα-κρινούς περιπάτους που έκανε μαζί με τη μηνητή του κάτω από τις ψηλές φάλαγγες κι' η καρδιά του άρχισε να χτυπά από μία τρυφερή συγκίνηση.

Αμα είδε σε λίγο τόν καμπαναριό της εκκλησίας, τού ήρθε ή διά-θεσι να επιταχίσει τόν βήμα και όταν έφτασε έξω από τόν πατρικό του σπίτι χτύπησε τήν πόρτα με τρεμμένο χέρι και περίμενε.

Τι είχε συμβεί τάχα από τήν εποχή της άναχωρήσεώς του; Η μητέρα του ζούσε ή είχε πεθάνει στο μεταξύ; Τό σπίτι αυτό ήταν δικό τους ή μήπως είχε περιέλθει σε κανέναν άλλον;

Δέν ήξερε τίποτε άπολύτως. Μόλις άποβιβάστηκε στην Άρκρη με τόν ύπόλοιτο στρατό, προχώ-ρησε προς τόν έσωτερικό, όπου πολέμους, πληγώθη-κε και στο τέλος γυαρεύτηκε. Ύστερα όμως από λίγον καιρό προσεβλήθη από έναν πυρετό ζωοή-θους μορφής, ο όποιος τόν έφοξε στο κρεβάτι και παρά λίγο να τόν στείλει στον άλλον κόσμο.

Κατά τόν διάστημα αυτό πέρασε από μία κρίσι- τόσο μεγάλη, ώστε έχασε τὰ λογικά του και έκανε δυό χρόνια όσπου να τὰ ξανάβρει. Κάποιος μάγος, ίθαγενής, στον όποιον ο Ραϊμόνδος είχε προσφέρει άλλοτε μία σπουδαία έκδοίλευσι, κατώρθωσε τέλος να τόν γυαρέψει με κάτι φάρμακα, που μονάχα αυτός τὰ ήξερε.

Η χήρα Φεναστρόν, μόλις είδε τόν παιδί της, συγκινήθηκε τόσο πολύ, ώστε έπεσε κάτω λιποθύμη. Όταν συνέλαβε, τόν έπήρε στην άγκαλιά της

και τόν έπνιξε στα φιλά. Ο νέος, άφου υπέμεινε τις πρώτες θερμές διασχύσεις της μητέρας του, τήν ρώτησε για τήν αραβωνιστική του, τη Μάρδα.

Στά λόγια του αυτά ή χήρα Φεναστρόν εκατοσίφισε και τού άπο-χορήθηκε με άργη και σοβαρή φωνή:

—Γιέ μου, πρέπει να πάμης πειά να τη συλλογίζεσαι... Η Μάρ-δα είνε πεθαμένη για σένα...

Ο νέος στην άρχή έμεινε άβελος. Έπειτα φώναξε με άγωνία: —Ω, πές μου, μητέρα, για τ' όνομα του Θεού, πές μου τί συμ-βαίνει... Σε ίκετεύω, λυτήσου με... Τι δυστύχημα φοβερό τήν βοή-ξε; Μίλησε μου...

—Γιέ μου, ή Μάρδα έχασε τήν ύπαρξή της και μετάνιο παν-τορεύεται...

Στήν κερανοβόλο αυτή είδησι, ο Ραϊμόνδος έκλονίστηκε, έτοιμος να σωριστή κάτω. Μά συγκρατήθηκε, κατώρθωσε να σταθή στα πό-δια του και διευνήθηκε μηχανικά προς τόν δωματίό του.

Η μητέρα του, άνησυχη, θέλησε να τόν ακολουθήσει, έκείνος ό-μως τήν έμπόισε με μία επιβλητική χειρονομία. Μπαίνοντας ύστερα στο δωματίό του, που είχε να τόν διαπέντε χρόνια, έβλεπε πίσω του τήν πόρτα.

Έπειτα άπάνω σ' ένα καίσιμα και χωρίς να όξη σ' ένα βλέ-μα στα άντικείμενα που τόν περιεσκόπιζαν, έβλεπε τόν κεφάλι του μέσ' στα χέρια του κι' άρχισε να συλλογίζεται... να συλλογίζεται...

Τό παλάτι των όνειρών του γκρεμίστηκε άξαφνα και μετεβλήθη σε συντριμμία. Η γυνάικα έκείνη, για τήν όποιαν ήταν πρόθυμος να θυσιάσει και τή ζωή του, δέν ήταν παρά μία άβελλη έποικη, μία ψευ-δα, μία άπιστη...

—Άγ! γιατί να μ'ι μένω ως τόν τέλος τρελός! φώναξε κλαί-γοντας σαν μικρό παιδί. Γιατί να μ'ι σκοτωθώ όταν πόλεμο; Γιατί να ζω άβελος...

Τα δάκρυά του έτρεχαν σαν βουή από τὰ μά-τια του...

Τό βράδυ άπονήθηκε να κοιμηθή μαζί με τούς δικούς του. Τό πρωί όμως της ακόλουθης ημέρας σηκώθηκε κάπως ξαλαστωμένος από τὰ όνειρα τά-χα, που είχε γυρίσει δηλαδή τή νύκτα, και καίμειρεσε τη μητέρα του ήσυχος και γαλήνιος.

Τό άπόγευμα βγήκε έξω κι' άντάμωσε πολλούς γνωστούς του, που τόν ξαναείδαν με χάρη, ύστερα από τόσα χρόνια που έλειπε. Μίλησε μαζί τους ά-κατά και κοντά τους ένοιωσε τόν έρωτό του λιτω-μένον από κάθε στενοχώρια...

Τό βράδυ όλοι οι συγγενείς και φίλοι του μαζέ-τηκαν στο μικρό τόν σπίτι για να γιορτάσουν τόν γιοσμό του. Ο Ραϊμόνδος φαινόταν ύπερβολικά χα-ρούμενος και τούς διαγόταν με άπαράμιλλη όρεξι της περιπέτειας της έκστρατειας, καθώς και τις στερή-σεις και τις κακουχίες, που είχε περάσει. Η μητέρα του, βλέποντας τον έτσι εύθυμο και ξένοιστο, τὰ



ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΡΑΣΜΕΝΑ

Η ΣΑΤΥΡΑ ΠΡΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΩΝ

"Όταν υπήρχε κέφι. 'Η ζέση, το ξύλο, ή κλεμένη μουσική της «Περουζέ». 'Η κλοπή της Τζοκόντας. Οι μολυβδόωλες του 'Υπουργείου. Τα άβλα των κυνηγών. Το πάθημα του κ. Λουκά Νάκου. 'Όπου χάνεται ο ήγούμενος Πεντέλης. Ναυτικά γυμνάσια στην... πλατεία του Συντάγματος. Το άεροδρόμιον. 'Η νηστεία. 'Ο Κρίαρης και ή 'Αρμυστία. 'Η γκρίνιες του Τύπου κ.τ.λ. κ.τ.λ.



ΟΝ παλὸ καλὸ καιρὸ ὑπῆρχε κέφι, πνεύμα, σάτυρα στὸν τόπο μας. Κάποια ἀναψυχή, κάποιο χιοῦμο. 'Όλα ἐσαυρίζοντο τότε μετ' ἑοῦστο, μετ' ὄρεξι καὶ χωρὶς χυδαῖότητα καὶ κακία.

'Ηταν, θυμῶμαι, Αὐγουστος τοῦ 1910. Δυὸ μεγάλα ζητήματα ἀπασχολοῦσαν τότε τοὺς εὐτυχεῖς Ἀθηναίους: 'Η ζέση ἢ μεγάλη, καὶ τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγαν μερικοὶ πολῖται στὰ ἀστυνομικὰ κατώγια. Τὸ ξυλοκόπημα αὐτὸ ἀναστῆσε δλον τὸν Ἀθηναῖο Τύπο καὶ ἰδίως τὴν «Ἀρμόσπιν» τοῦ Γαβριηλίδου. Ἐπίσης ἡ ἐφημερίδες εἶχαν ἀνακαλύψει τὸν ἴδιο καιρὸ ὅτι ἡ μουσική της «Περουζέ», μελοδωμάτος γνωστοῦ Ἑλληνος συνθέτου, εἶχε κλαπῇ ἀπὸ διάφορες ξένες ὕπερες καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν «Κάρμεν» τοῦ Μπιζέ.

Ἰδοὺ λοιπὸν πὺς ἐσαυρίζοντο τότε ὁ σατυρικός της ἡμέρας τὰ γεγονότα αὐτά:

Πολλὴ φωτιά ὁ ἥλιος ρίχνει. Καὶ μόνον τὴν Ἀστυνομίαν
Ψῆνεν' ἢ γῆ ἢ Ἀττική, Τὸ φρέσκο λένε τὴν φουὰ,
Καὶ τὸ θεομύητρο μᾶς δείχνει Κι' ἐκεῖ σ' ἀράντα... ἀρά μίαν
Βαθμὸν σαράντα διαρκῆ, Εἰς τῆς κατώρας τὴν δροσίαν...

Γιὰ τὴν «Περουζέ» δὲ ἐγράφη τὸ ἑξῆς:
Συνθετικὸς θαυμάσιος ἦρε
Κι' ἡ ὕπερα ἢ «Περουζέ»,
Κι' ἀνεκαλύφθη ποῦθ' ἐπῆρε
ὅλην τὴν... «Κάρμεν» ὁ Μπιζέ.
Γεραίμενον λοιπὸν τὰ κλέη
τῆς Ἑλληνίδος «Περουζέ»,
ποῦ δὲ οἱ συνθέται οἱ Ἑυρωπαῖοι
ἐπῆραν ἀπ' αὐτὴν μεζέ!...

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἀκριβῶς εἶχε κλαπῇ ἡ Τζοκόντα ἀπὸ τὸ Λούβρο τῶν Παρισίων.
Καὶ ἡ κλοπὴ αὕτη εἶχε τὸν ἀντίτυπὸ της στὴν Ἀθήνα. Καὶ ὁ μακαρίτης Πολύβιος Δημητρακόπουλος ἔγραψε τὸ ἑξῆς τραγουδάκι γιὰ τὰ «Παναθηναῖα»:

Μετ' τὴν Τζοκόντα ποῦ κλεψαν ἐσχάτως στὸ Πα-
(ρίσι),
εἰκόνα παλαιά, γνωστὴ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
ἕνα γεροντοκόριτσο, μετ' ἡγούλα βαμέντα,
εἶπε: «Πότε θὰ ἔρθουνε νὰ κλέψουνε καὶ μένα!»

Τὴν ἐποχὴ αὕτη ἄγνωστοι εἰσελθόντες στὴν αὐλὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἔκλεψαν τοὺς μολυβδόωλες.
'Η εἰδήσις αὕτη δημοφύγησε ἀστεία καὶ καλαμπούρια στὶς ἐφημερίδες, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὸ κάτωθι σατυρικὸν ποίημα:

Κροῖσμα κλοπῆς εἰς τὰς Ἀθήνας Γιὰ φαντασθῆτε, συμπολίται,
ποῦ «κι' εἰς ἀνώτερα νὰ λές»... νὰ μᾶς τὸ φέρῃ ἡ ἀργὴ
Κλέψαν τοὺς μολυβδόωλες καὶ ἕνα καλὸ πρῶτὸ νὰ δῆτε
κι' ἀπ' τίς ὑπουργικὰς αὐλές, πὺς χάθηκαν κι' οἱ ὕπουργοι!...

'Αλλὰ, δυστυχῶς, οἱ ὕπουργοι δὲν χάθηκαν...

'Αλλὰ καὶ οἱ κυνηγοὶ τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἔμειναν τότε χωρὶς τὸ πειραγμά τους. Νὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ:

Στῇ Σουνιάδᾳ ἄκραν πᾶνε, Ὁρτύκια καὶ τραγυῖα πλήθος
στὴν Ἀθηνῶν οἱ κυνηγοί, ἔξολοθρεύοντο φορερά,
κι' ἀπὸ τοὺς σιμάρους ποῦ χτυπᾶν μὰ οἱ περισσότεροι συνήθως
καὶ κυνηγοῦν... στὴν ἀγορά!...

Εἶνε δὲ γνωστὸν σχετικῶς τὸ πάθημα τότε τοῦ κ. Λουκά Νάκου, ὁ ὁποῖος ἔφερε κυνήγι ἀπὸ τὸ Σούνιο δῆθεν, ἐνῶ τὸ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ κάποιον Μενιδιάτη στὸ δρόμο. Ἦσαν μερικὲς πέδικες, στὴν κοιλία τῶν ὁποίων ἀνακαλύφθηκε ἄξαφνα κι' ἀπὸ μιά κάρτα μετ' ἐπιγραφῆς:

«Ὅλες ἐμεῖς ἡ πέδικες θυσιαζόμεθα, αὐτοκτονοῦσαι, χάριν τῆς ἀξιοπρεποῦς κυνηγετικῆς παραστάσεως τοῦ κ. Λουκά Νάκου»!...

Εἶχεν ἐξαφανισθῇ τότε καὶ ὁ ἡγούμενος Πεντέλης καὶ εἶχεν ἀναστατωθῇ ὅλη ἡ Ἀθήνα.



'Ε, λοιπὸν, ὅλη αὕτη ἡ ἀναστάσις κατέληξε στὸ κατωτέρω ριτωμένο τραγουδάκι:

'Απ' τὸ πολλὸ τὸ φάει - φάει, Σᾶς δίδω τὰ γνωρίσματά σου
εἰς τὴν περιφρημὴ Μονή, κι' ἀσπάχτε τον ἀπ' τὰ μαλλιά
κι' ὁ ἅγιος Πεντέλης πάει, ὅπου δυὸ πόδια δῆτε κάτω,
κι' οὐτ' ἔχει ποθενὰ φανῇ, καὶ ἀπὸ πάνω μὰ κοιλιά!...

Τότε δὲν λεγόντουσαν μόνον ἀλλὰ καὶ γινόντουσαν πολλὰ πράγματα, τῶν ὁποίων δρόστης ἦσαν τὸ... ἴδιο τὸ Κράτος.
Δὲν ἔξεραμε τί τοὺς ἦρθε τότε τὸν διευθυντὸν τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν καὶ ἔκαμαν ναυτικά γυμνάσια στὴν... Πλατεία τοῦ Συντάγματος.

Τὰ γυμνάσια αὐτὰ ἀλατισθῆκαν μετ' ἄπειρα ἀστεία. Νὰ ἕνα τραγουδάκι ἀπ' τὰ πολλὰ ποὺ ἐγράφησαν:

Στὸ Σύνταγμα ἀπεβίβασθ' ὁ πληρώμα τὸν θωρηκτῶν,
καὶ ἐπὶ ὥρας ἐγυμνάσθ' εἰς ἄσκησιν πεζοναυτῶν.

Γιὰτὶ νὰ κάμουνε τὸν κόπο, νὰ πᾶν νὰ γυμνασθῶν ἄλλοι;
Τὸ Σύνταγμα σ' αὐτὸν τὸν πῶ, ἔθαλασσώθη πρὸ πολλοῦ!...

Ἀπεφασίσθη τότε νὰ ἰδρυθῇ καὶ Ἀεροδρόμιον στὸ Γουδί, ὅπου γινεῖ τὸ γνωστὸ στρατιωτικὸν κίνημα τοῦ Ζοριμᾶ.
Καὶ ἡ σάτυρα τὸ ἀπαξε, φυσικά, κι' αὐτὸ:

Σχολὴ τῆς Ἀεροδρομίας θὰ γίνῃ, λένε, στὸ Γουδί,
καὶ πάλ' ἡμέρες εὐθυμίας ἔχει ὁ κόσμος νὰ ἰδῇ.
Φαίνεται στὸ Γουδί 'κεῖ πέρα, εἶνε γραφτὸ, τρέπον τινά,
νὰ παίρνῃ ὁ στρατὸς ἀέρα καὶ ὅλο νὰ τὸν κοπανᾷ!...

Νὰ τώρα κι' ἕνα τραγουδάκι, σχετικὸν μετ' ἡ νηστεία τῶν ἡμερῶν ἐκείνων:

Ἐβῆκαμεν αἰεὶς πάλιν καὶ εἰς νηστείας ἐποχὴν καὶ βλέπομεν παντοῦ μετὰ κατὰ νύξιν καὶ προσευχῇ.
'Ο δὲ Ρωμῆος κρατεῖ τοὺς ὄρους καὶ τῆς σαρακοστής αὐτῆς ὥς ποῦ νὰ γίνῃ ἀπὸ τοὺς ὄρους ὅλον τὸ χρόνον... νηστευτῇ!

Φώναζε, βλέπετε, καὶ τότε ὁ κόσμος νὰ φάει φρούς ποῦ δὲν ἦσαν τίποτε σχεδὸν παρασκευασμένοι μετ' ὅλους συμπερινοῦς.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Κρήτης ἐκίνησε καὶ ἦρθε στὴν Ἀθήνα, ζητώντας νὰ κἀν τὴν Κρήτην, ὅποια εἶχε κηρύξει ἐντομεταξὺ τὴν ἐνωσίαν της μετ' Ἑλλάδα, ἡ μυστείαν πάλιν.

Αὐτὸ δυσχερῆστον πολλὸν τοὺς Ἀθηναίους πολιτικούς καὶ τοὺς δημοσιογράφους καὶ ὅλους γενικῶς τοὺς Ἕλληνας, ὁ δὲ σάτυρικός της ἡμέρας δὲν ἀφῆκε νὰ πᾶν χαμένη κι' αὕτη ἡ εὐκαιρία καὶ τὴν ἐκείνη τύποισε:

'Ὅλος ἀκμὴ καὶ ὅλος χάρις, φρεν' ἀπ' τὴν Κρήτην ἐν σπουδῇ, καὶ ἔρχετ' ὁ κύριος Κρίαρης, τοὺς ἐν Ἀθήναις νὰ ἰδῇ.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Κρίαρης ἐπέστρεψε στὴν Κρήτη ἀρραβανισμένος.

Ἐπιάστηκαν τότε καὶ ὁρίζοντο, γιὰ πολιτικὸν λόγον, ἡ ἑνὸς ἰδέας ἀναμεταξὺ τῶν. Καὶ ὁ σατυρικός της ἐποχῆς δὲν ἄφηκε νὰ τὴν περὶστασι νὰ πᾶν χαμένη:

Τὰ ἄπλυτά του ἔβαλε, ὁ Τύπος εἰς τὰ πόδια, κι' ἀπὸ τῇ βρώμᾳ γέμισε ὅλην ἐδῶ ἡ χώρα. Καὶ σὰν τὰ εἶδεν ὅλ' αὐτὰ ἡ φίλῃ μας χολέρα, ἦρθε πὺς ἦταν περικτὸ νὰ ἐλθῇ ἐδῶ πέρα!...

Ζοῦσε τότε ὁ Βλαστός, ὁ μακαρίτης εὐθυντής της «Ἀτλαντίδος», τῆς Ἀμερικής.



ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

'Ο βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ὁ ἀρχιμάγειρος τῶν ἀνακτόρων. 'Η ἀξιώσεις τοῦ Ἀσμφα. Μία φιλονεικία στὴ Βουλὴ. 'Ο ἀνδριάς τοῦ διπλωμάτου. «... Ἀπαγορεύεται!...» 'Ο Φούντας στὸν πόλεμο. Μία χαρακτηριστικὴ ἀφήγησις. Οἱ πέντε ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τί λέγει ὁ Πυθαγόρας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποτε ὁ βασιλεὺς Γεώργιος εἶχε στείλει στὴν Εὐρώπῃ τὸν πρῶτον διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Βρετανίας» Εὐστάθιον Λάμψα γιὰ νὰ διδαχθῇ τὴ Γαλλικὴ μαγειρικὴ.

'Όταν ξαναγύρισε ὁ Λάμψας στὴν Ἀθήνα καὶ ὑπηρετήσε γιὰ κάμποσο καιρὸ ὡς ἀρχιμάγειρος στὰ ἀνάκτορα, ἐξήγησε ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ τοῦ αὐξήσῃ τὸν μισθὸ. Ἀλλοῦς τοῦ ἐδήλωσε ὅτι θὰ φεῖγε.

— Μὰ τὸ μισθὸ ποῦ μοῦ ζητᾶς, τοῦ εἶπε ὁ Γεώργιος, δὲν τὸν παίρνουν οὔτε οἱ Πρωθυπουργοὶ τοῦ Κράτους!

— Τότε, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Λάμψας, φάρτε κανένα Πρωθυπουργὸ γιὰ ἀρχιμάγειρο, γιὰτὶ ἐμένα δὲν μετ' ἀρέσει...

Κόκκαλο ὁ Γεώργιος...

'Ο πρῶτος ἀνθρώπος ποῦ ἄνοιξε καφε-νεῖο στὸ Λονδίνο, ἦταν... Ἕλληνας καὶ λεγόταν Πάσας.

Τὸ καφενεῖο του τὸ ἄνοιξε στὰ 1652 στὴν ὁδὸν τῶν Λουμβάρδων.

Ἡ ὁδὸς αὕτη ἐπῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ Ἱταλοῦ ποῦ εἶχαν διαχθῇ ἀπὸ τὴν Ἱταλία καὶ εἶχαν ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ. Σήμερος δὲ εἶνε μιά ἀπὸ τὰς πρὸ πλουσίας ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, γιὰτὶ σ' αὐτὴν ὑπάρχουν τὰ μεγαλύτερα καταστήματα τῆς πρωτευούσης τῆς Ἀγγλίας.

Σὲ μιά συζήτησι ποῦ ἐγίνε μιά φορὰ στὴ Βουλὴ, κατεκοίθη ἀπὸ πολλοὺς ἡ διαγωγή ἐνὸς Ἑλλήνου πρεσβετοῦ, γιὰ τὴν στάσι του, κατὰ τὴν περίοδο τῶν διαπραγματεύσεων, ὅταν γινόνταν ἡ συζήτησις γιὰ τὴν παραχώρησι τῆς Θεσσαλίας.

Ἐνὸς μιλοῦσος ὁ κατακρίνον τὸν πρεσβευτὴν βουλευτῆς, ἕνας φίλος του τὸν διακόπτει καὶ τοῦ λέγει:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε συνάδελφε, ὁ πρεσβευτῆς περὶ τοῦ ὁποίου μιλάτε ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του, κατὰ τοιοῦτον τρόπον μάλιστα, ὥστε πρέπει νὰ τοῦ στήσουμε καὶ ἀνδριάντα.

— Νὰ τοῦ στήσετε, ἀπάντᾷ ὁ ὁρτωρ, ἀλλ' ἀντὶ πόσῃς ἐπιγραφῆς καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον σημειώσατε ἀπὸ κάτω δι... ἀπαγορεύεται διὰ τοπάρχου!...

Κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον ἕνας ἀπλόος εἰκόνας ἀπὸ τὸ Καρπενήσι, Φούντας ὀνομαζόμενος, ἐτραυματίσθη ἀπὸ μιά μάζη καὶ μετεφέρθη σ' ἕνα νοσοκομεῖο, στὴν Ἀθήνα. Στὸ νοσοκομεῖο τὸν ἐπεσκέψη ἕνας δημοσιογράφος καὶ τοῦ ζήτησε ἀπὸ τοῦ διηγηθῇ τὰς μύθους τῆς ἀπορίας ἐκείνης.

Ὁ τραυματίας εἰκόνας διηγήθηκε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

Τραυματίστη π' ἔμετι εἰκαμὴν τὸν Ἱατροῦ, Ἀμα εἰδαμὴν τ' εἰς Βουλγάρ' εἰς, πέρασαν ἀπ' αὐτὸν τ' εἰς ἑξοφίλ' αὐτὸν χέ'...

...Τοὺς πῆραμιν στοῦ κοιντό, τοὺς φέραμιν γυροβουάκι καὶ τ' εἰς πισσοκομῆμα. Τ' εἰς πῆρα οὐ διαδούλους τὸν πατέρα...

...Ὅτ' ταγματάρχ' εἰς ἐλ' ἀπὸ καμμά βουλιὰ νάχουμι καὶ τοῦ νοῦ μας. Ἀλλὰ δὲν βαρύνει, πῶς τὸν ἀν' αὐτὸν μετ' ἐπὶ τοῦ ποῦ...

...Ἀμα μᾶς εἶδαν νὰ γινώσκουμι οἱ γουνομιμῆς, ἔκαμιν διζὰ γιὰ νὰ πέσουν ἀπ' αὐτὸν στοῦ 18ου αἰῶνος. Εἶχαν κατὰ τὸν τ' εἰς τοῦ κοινοῦ θὰ τ' εἰς ἐτοίμ' ἂν ἐπαφῶν στὰ χέρι μας, καὶ τὸ ἀνέστην κατὰ τ' εἰς φαντάσι... Μὰ τ' εἰς πισσοκομῆμα καὶ αὐτοῖν δύνουσι!...

'Ο Πυθαγόρας εἶπε ὅτι οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε κατὰ τὸν πέντε, ὁπερὶ τοῦ δὲ νὰ τοὺς καταπολεμῶμεν ἀκατάπαυστα καὶ ἀμείλιτα. Οἱ πέντε αὗτοι ἐχθροὶ εἶνε: ἡ ἀδένειες τοῦ σώματος, ἡ ἀμείλεια τοῦ πνεύματος, τὰ πάθη τῆς καρδίας, ἡ φιλονεικία τῶν οἰκονομικῶν καὶ τὸ πρόσωπο γῆρας.

Τέσσερα πράγματα εἶνε περισσότερα ἀπ' ὅσα τὰ φανταζόμεθα: τὰ χροῖα μας, τὰ χροῖα μας, οἱ ἐχθροὶ μας καὶ τὰ λάθη μας.

Ἐπίσης τέσσερα πράγματα κυρίως δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐξαπατῶν: ἡ φιλία τῶν ἀρχόντων, τὰ χάδια τῶν γυναικῶν, τὸ γέλιο τῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ καλοκαιρία τοῦ χειμῶνα.



Ἡ Ψυχὴς τοῦ Δάσους

Τὴν ἐποχὴ μάλιστα αὕτη ἔμεινε στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ τῆς Γαλλίας, ὅπου ἐγίνε μέγας ἀνθοπώλεμος.

Στὸν ἀνθοπώλεμον, παρὰ τὰ ἔτη του καὶ τὴ λευκὴ του γενειάδα, ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Βλαστός. Καὶ ἡ σάτυρα ἐπιγραμμῆσε ὡς ἑξῆς τὸ... πολεμικὸν τοῦ μένος:

Στὸ Αἰξ-λὲ-Μπαῖν ἐγίνε εἰδος Κι' εἶσι μ' αὐτὸ τὸ νταραβέρι
τῶν διεθνῶν πολεμιστῶν, εἶχε καὶ ἡ Ἑλλὰς προσφέρει
Καὶ ὁ Βλαστός τῆς «Ἀτλαντίδος» ἕνα λευκότερα Β λ α σ τ ὄ ν !

Ἡ πολιτικὴ ζήμωσις τότε, ἔνεκεν τοῦ στρατιωτικοῦ κινήματος, ἦταν μεγάλη. 'Ο μακαρίτης Γούναρης, ἴστων μετὰ τῶν ἄλλων Ἱαπων, ἐδείκνυε τάσεις οὐκ ὀλίγης ἀποικιοκρατίας ἀπὸ τὸ Θεοτοκικὸν κῆμα. Πολλὰ ἐλέγοντο περὶ συμπήξεως ἰδιατέρως πολιτικῶν διμάδων. Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι οἱ κορυφαῖοι τῶν κομμάτων τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶπαν στὴν Εὐρώπῃ, ἀνεχώρησαν αἰφνιδίως καὶ ὁ μακαρίτης Γούναρης, μεταβάς στὸ Μόναχο, στὸ ταξίδι αὐτὸ ἀπέδωκε μεγάλῃ σημασία καὶ ἐγράφη ὅτι στὸ Μόναχο θὰ συγκεντρωθῶν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς νέας ὁμάδος, γιὰ νὰ θέσουν τὰς βάσεις τοῦ νέου κόμματος.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τίποτε ἐκεῖ, ἡ δὲν ἐγίνε, γιὰτὶ ἡ σάτυρα, στὴ δικὴ της ἱστορία, ἀνέγραψε τὰ ἑξῆς:

Ὁ Γούναρης μετ' ὁ γλυκὸν καὶ μετ' ὁ λάλον στόμα,
ἐπῆρε εἰς τὸ Μόναχον διὰ νὰ κάμῃ κόμμα.

Καὶ ἴσως ἔλθῃ φέροντας φίλους πολλοὺς ἐμπρός του, μὰ κι' ἴσως ἀπ' τὸ Μόναχο γρη῏σι... μ ο ν α χ ὄ σ του!...

Σὲ ἄλλο φύλλο πάλιν ἐδημοσιεύετο τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα:

Ὁ Γούναρης ποῦ συνηθίζει ποτὲ του νὰ μὴ μὲν ἀργός, εἰς τὴν Εὐρώπῃν ἐσκοπίζει τὴ γούνα του γιὰ ἀρχηγός, Γιὰ νὰ σκεφθῇ τὸ τί θὰ κἀν ἐπῆρε καὶ στὸ Μόναχον κι' ἀρίνει τὸν παλῶν του βλάμν ἐπῆρε καὶ... ἀ π ο μ ὄ ν α χ ο ν!

Τὸ πρῶτον τραγουδάκι τὸ ἔγραψε ὁ κ. Πάπ, καὶ τὸ δεύτερον ὁ μακαρίτης Πολύβιος Δημητρακόπουλος.

Τὸν ἴδιο καιρὸ δημοσιεύτηκε κι' ἡ ἑξῆς σάτυρα πρὸς τὴν Κυρίαν Παρρὲν, πρόδρομον τοῦ φεμινισμοῦ στὴν Ἑλλάδα:

Σὰν μῆλο, σὰν δροσάπιδο κρεμάσων ἐδῶ, κυρά μου, καὶ μείνε, ὡς ποῦ τὸ δέντρο σου ξερὸ νὰ πέσῃ χαμῶν. Καὶ τότε ὁ Παρρὲν θὰ πῇ, τί εἰν' αὐτὸ, παιδιά μου, ποῦ στέκεται κοντά μου! Ἀνδρὰς νὰ πῶ; Δὲν φαίνεται... Γυναικα δχι, τί εἶνε; Συμφορὰ μου!...

Ο ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΔΟΥΜΑΣ... ΜΑΓΕΙΡΟΣ !.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ περίφημος μυθιστοριογράφος Ἀλέξανδρος Δουμάς ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὰ καλὰ φαγητὰ καὶ εἶνε μεγάλη σημασία στὸ ζήτημα τῆς τροφῆς. Λίγοι ὅμως γνωρίζουν ὅτι πολλὰς φορὰς ἔμπαινε ὁ ἴδιος στὴν κουζίνα του καὶ ἀνακατευόταν στὸ μαγειρεῖμα τοῦ φαγητοῦ, τὸ ὁποῖο μάλιστα τοῦ φαινόταν τότε πολλὸ νοστιμώτερον. Πολλὰς φορὰς ἔμπαινε στὴ μέση τοῦ γραφείου, διευθυντὸν στὸ μαγειρεῖο, σίχωνε ἀπάνω τὰ μαζιὰ του καὶ ἄρχιζε ἔτσι τὴ δουλειὰ σὰν καλὴ νοικοκυρά. Κάποτε κάποτε μάλιστα ἔμπαινε μαζί του καὶ τοὺς φίλους του, στοὺς ὁποίους ἀνέθετε διάφορες μικροεπιτηδεύσεις τῆς κουζίνας μετ' ἡν ἀπειλή ὅτι θὰ τοὺς ἀποκρίσει ἀπὸ τὸ τραπέζι του ἀν δὲν τὶς τελειώσουν.

Στὴ 1869 μάλιστα, παρ' ὅλες τίς μεγάλες συγγραφικὰς ἀσχολίας του, βόηκε τὸν καιρὸ νὰ συντάξῃ ἕνα ὀγκύδης «Λεξικὸν Μαγειρικῆς» ἀπὸ 1200 σελίδες, καὶ, συγχρόνως, ἕνα πρακτικὸν ἐγχειρίδιον πρὸς χρῆσιν τῶν μαγειρῶν. Τὸ ἐγχειρίδιον αὐτὸ περιεῖχε χιλιάδες συνταγὰν μαγειρικῆς καὶ ἦταν συντεταγμένον μετὰ κάθε δυνατὴ λεπτομέρεια, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μὲν καμμί ἀπορία στὸν ἀναγνώστη.

Καὶ ἐνῶ ὁ περίφημος μυθιστοριογράφος συναγωνίζονταν μετὰ τὰ ἔργα του τοὺς διασημωτέρους συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς του, ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶὰ τὸ θεοεῶδες εὐνύχημα τοῦ διὰν οἱ φίλοι του, ποῦ καλὸτάφωσαν πάντοτε στὸ σπίτι του, τὸν παρομοίαζαν μετ' ὁν διάσημο μάγειρο τῶν Παρισίων Καρέμ.



ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η ΓΟΗΣΣΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΘΕΟΦΑΝΩ

Όπου ο Μπρίγκας αποπειράται να τυρώσει το Νικηφόρο Φωκά. Η επέμβασις του Πατριάρχου Πολυεύκτου. Ο Φωκάς ξαναγυρίζει θριαμβευτής στην Καισάρεια. Η δράσις της Θεοφανούς εν τών παρασηνίων. Τα στρατεύματα ανακηρύσσον το Νικηφόρο βασιλέα. Η θριαμβευτική του είσοδος στην Κωνσταντινούπολη. Το ένεργον πραγματοποιείται. Αυτοκρατορική γόρρι. Αυτοκράτωρ και Πατριάρχης. Ραδιουργίαι, σκάνδαλα, συκοφαντίες κ.τ.λ. κ.τ.λ.

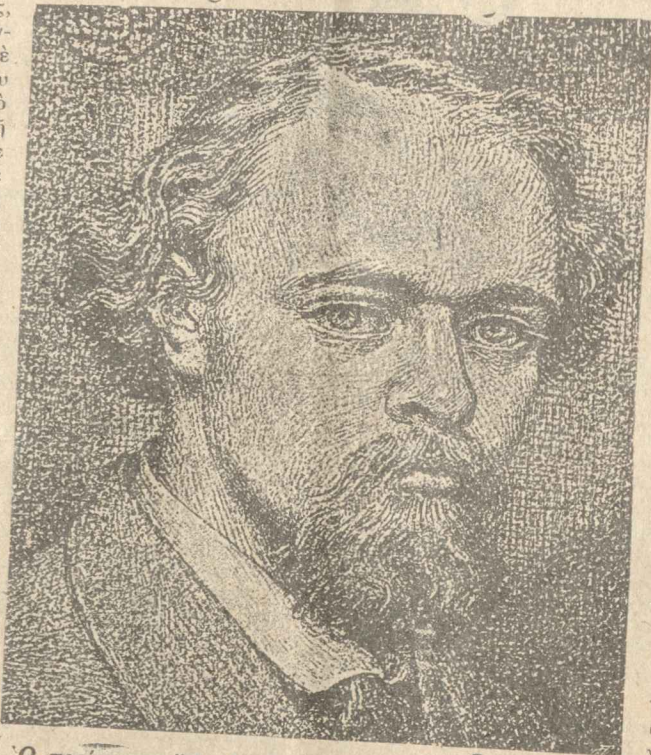
Όπως είπαμε και στο προηγούμενο φύλλο, ο στρατηγός Νικηφόρος Φωκάς ήταν λαοφιλέστατος στο Βυζάντιο και η δημοτικότης του αυτή μεγάλαν καθημερινώς. Τό γεγονός όμως αυτό ανησυχούσε εξαιρετικά τον πρωθυπουργό Μπρίγκα, ο οποίος είχε αρχίσει μάλιστα να υποψιάζεται τις σχέσεις του Φωκά με την αντιβασιλείονα αυτοκράτειρα. Και σκέφτηκε ότι ο μόνος τρόπος γιά να ξεφορτωθώ ένα τόσο επικίνδυνον αντίπαλον ήταν να του βγάλω τη μάτια!

Όργάνωσε λοιπόν γι' αυτό ολόκληρη συνωμοσία και μιά μέρα προσκάλεσε το Νικηφόρο στο παλάτι, όπου ο παρασηνωμένος διέμενε μόνιμος, γιά να συζητήσουν δήθεν γιά σπουδαία κρατικά ζητήματα. Εύχινος ο Φωκάς προειδοποιήθηκε έγκαιρος από κάποιο φίλο του, και αντί να πάει στο παλάτι, κατέφυγε στην Αγία Σοφία, όπου εξήγησε την προστασία του Πατριάρχου. Ο Πολυεύκτος, ο οποίος ήταν τότε Πατριάρχης, παρ' όλα τα ελαττώματά του, ήταν άνθρωπος με θάρρος, ήξερε να μιλάει με ειλικρίνεια και δεν ήγαπα τους καθόλου τον πρωθυπουργό. Έτσι έμεινε στο παλάτι και εκεί άπαιτσε να συγκληθώ έντος της ημέρας η Γερουσία. Έδειξε δέ τόσο ενεργητικότητα, ώστε επέτυχε ν' ανατεθεί και πάλι στο Φωκά η δοχιστρατηγία των στρατευμάτων, παρ' όλη την αντίθεσι του Μπρίγκα. Ο Νικηφόρος τότε, χωρίς να χάνη καιρό, έσπευσε να εγκαταλείψει την Κωνσταντινούπολη και να γυρίσει στο στρατηγείο του στην Καισάρεια, κύριος πάλι της καταστάσεως.

Μέσα σ' αυτή την άγρια πάλη, η Θεοφανώ δεν είχε άναμψη καθόλου. Είχε εν τούτοις βέβαιον ότι εν τών παρασηνίων ίσχυε το φίλο της με όλες της τις δυνάμεις και ότι σ' αυτή κυρίως ώφείλετο η επέμβασις του Πατριάρχου. Ένωμιασεν τα γεγονότα εξέλασεν το ραγδαία. Και κατά τον Ιούλιο του 963, ο Φωκάς ανέκρουθ' από τα στρατεύματά του βασιλεύς κ' έβόρεσε, στο στρατόπεδο της Καισαρείας, τα πορφύρα σανδάλια, διακριτικά του νέου του άξιώματος. Έπειτα, παίρνοντας το στρατό του, παρουσιάστηκε κατά τον Αϊγιοστό του ίδιου έτους, προ των τειχών της Κωνσταντινουπόλεως. Συγχρόνως όμως και μέσα στην πόλη εξεργάγη επανάστασις, η οποία ανατρεπόντας το Μπρίγκα και τους φίλους του άνοιξε τις πόλες της Έπταλόφου στο λαοφιλήτο στρατηγό.

Σε όλη αυτή την κίνησι, φαινομενικώς η Θεοφανώ δεν έπαιξε κανένα ρόλο. Μά η αλήθεια σχετικώς είνε ότι, αν ο Νικηφόρος Φωκάς έγινε φιλόδοξος και αν άργότερα, παρ' όλους τους διαταγμούς του, πεινύσει ή όρασι αυτοκράτειρα έπαιξε τον κυριώτερον ρόλο στις αποφάσεις του αυτής. Έπίσης είνε αλήθεια ότι, ενώ ο λαός σάν τρελλός Πολυεύκτος και ο πρώην παρασηνωμένος Βασιλεύς διηύθυναν όλη αρχηγούς της επαναστάσεως. Μολοντί το όνομά της δεν είχε προφθει πονθή, η φιλόδοξη αυτή γυναίκα ήταν ή ψυχή των μεγάλων γεγονότων που είχαν συντελεσθώ.

Τέλος, στις 16 Αυγούστου 963, το πρωί, ο Νικηφόρος Φωκάς έκανε την επίσημη είσοδό του στην Κωνσταντινούπολη. Έ-



Ο περίφημος Άγγλος ζωγράφος και ποιητής Λάντε Γκαμριέλ Ροσέττι

και δεχτός από τον αυτοκράτορα, τον εκπέληξε με τη συμπληρωμένη ειλικρίνεια και τον έμεμψθη γιατί δεν είχε τηρήσει το λόγο που δεν είχε γίνει μοναχός. Ο Φωκάς προσπάθησε να καθιστήσει τον μοναχό και του εξήγησε ότι γιά το καλό της αυτοκρατορίας έπρεπε να γυρίσει να δεχθώ το θρόνον και του όρκίστηκε ότι θα ζούσε πάλι της Θεοφανούς σάν αδελφός. Τού υποσχέθηκε ακόμα ότι μόνον του έμενε καυρός θα πήγαινε να τον συναντήση στο μοναστήρι καθισχύσασε κάπως έτσι, ξαναγύρισε στο Άγιον Όρος.

Στην Κωνσταντινούπολη η κατάληξις που προκάλεσε αυτής η είσοδος ήταν αρκετά ζωηρά. Ο Πατριάρχης Πολυεύκτος, άνθρωπος νάρετος και αίσθητος, άπομνηστος με δυνάμει ένοιον αυτή και όταν ο αυτοκράτωρ έπαινε, με μετάληψιν, έμεταλεβε, αλλά και, άπομνηστος τον από την άγια τράπεζα, άπαγόρευσε να ξαναμνησθώ.



Τέλος, στις 16 Αυγούστου 963, το πρωί, ο Νικηφόρος Φωκάς έκανε την επίσημη είσοδό του στην Κωνσταντινούπολη. Έ-

Εν τούτοις, παρ' όλη την άγρη του, ο αυτοκράτωρ, βλέποντας την σταθερότητα του Πατριάρχου, άναγκάστηκε να υποκύνη.

Σε λίγο και μ' άλλη δυσκολία παρουσιάστηκε. Έπαιξαν και άπειράκι στον Πολυεύκτο ότι ο Νικηφόρος ήταν άναδοχος ενός από τα παιδιά της Θεοφανούς. Σύμφωνα δέ με τους κανόνες της άνατολικής Εκκλησίας, ή συγγένεια αυτή ήταν μιά ανιστόρη άπαγόρευσις γιά το γάμο που είχε γίνει ήδη. Τότε ο Πατριάρχης, καθάρι, άπομνηστος, προσκάλεσε το Φωκά να έλλεξη μετάξυ του διαζυγίου του με τη Θεοφανώ και της άπαγορεύσεώς του από την Έκκλησία.

Γιά ένα άνθρωπον ενάρετο και θεοσεβή σάν τον αυτοκράτορα, μιά τέτοια άπειλη εκ μέρους του ανωτάτου άρχηγού της Έκκλησίας ήτον πείσμα εξαιρετικά σοβαρό. Μά ο έρωσ ενίκησε στην περίστασι αυτή και ο Νικηφόρος άδυνήθηκε να χωρίση τη Θεοφανώ, μη διατάσσας να προσκάλεση έτσι μιά τρομερή σήξι μετάξυ Κράτους και Εκκλησίας. Αλλά στο τέλος τα πράγματα διευθετήθηκαν έντελως άπομνηστος, γιατί ένας ιερέας πήγε και όρκίστηκε στον Πατριάρχη, ότι ο Βασιλεύς, ο πατέρας του αυτοκράτορος, ήταν άναδοχος του διαζυγίου και όχι ο Νικηφόρος ο ίδιος.

Ο Πολυεύκτος έβλεπε καθάρι πως αυτό ήταν ένα ψέμμα, μιά άπειλη που τον είχαν εγκαταλείψει, και αυτός άκόμη ο κληρός του, έπαιζε με τους στην άναγνη και άπομνησθηκε ότι ίσχυε αυτό που του είπαν. Μέσ' στην άδύναμις του μάλιστα, δεν έξωίσε να υποστή ο αυτοκράτωρ την πύλη που του είχε επιβάλει γιά το δεύτερο γάμο του.

Έτσι, ο Νικηφόρος μπορούσε τώρα ν' άφροισώ ή άπερίσπαστα στη γυναίκα του.

Μεθυσμένος από την άχτινδόλο όμορφιά της, έκανε γι' αυτήν ό,τι κ' αν του ζητούσε... Ο οίονημος αυτός άνθρωπος, ο αίσθητος, ο σοβαρός, γιάτι της αυτοκράτειρας με τα πλουσιώτερα δώρα... Της προσέφερε τιμαλλέτες άμύθητες πολυτελείας και υπέριστα κοσμήματα. Την περιέβαλε με πολυτέλεια έντελως παραιομένη... Της έλεγε χάσις άπέραντα πλουσιώτηματα... Τίποτε δεν ήταν πάλι άσυνέχο γι' αυτόν, άμα έπρεπε να το χάσιση στη Θεοφανώ...

Δεν μπορούσε προσπάνον να κάνει στιγμή χωρίς αυτήν. Γι' αυτό, όταν στα 964 έφυγε γιά να άναστήση τα στρατεύματά του, έπαισε και τη Θεοφανώ μαζί του στο στρατόπεδο. Γιά πρώτη φορά ίσως, κατά τη διάρκεια της μικράς στρατιωτικής του σταδιοδρομίας, άναγκάστηκε να διακόνη έξωθεν την έκστρατεί που είχε αρχίσει, γιά να ξαναγυρίση κοντά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΓΟΡΓΟΝΑ

«Καράδι μου περιήρανο, που σάν τον κίενο σχίζεις με τα πανιά σου τα λευκά το κίημα τ' απαλό της ζωής μου της όμορφης, γιά πάψε ν' άρμενίζης: και δώσε μου μιά άπάντησι και σίγε στο καλό.

«Εγώ ήμιον ή βασιλίσσα της θάλασσας μιά μέρα κ' άγάπησα τον πιο τρανό του κόσμου βασιλέα, εκείνον που ένοργενε δλως της γής τη σφαίρα με Μακεδόνες κ' Έλληνες στά χρόνια τα παλιά.

«Όσα καράδια έρώτησα μύπαν στη Βαβυλώνα με τ' αλόγόν του πέθανε τ' άδύνατο μαζί, κ' άπ' το πολύ το κλάμμα μου έρίνικα Γοργόνα...

Καράδι, πέε μου, πέθανε ο Άλέξανδρος ή Ή;»

«Βασιλίσσα της θάλασσας, ποίος είνε αυτό το ψέμμα; Πώς ήμπούσε του Διός ή άδύνατη γεννή ποιζε στις φλέβες του γλαυκόν ίχθυα αντίς γιά αίμα, νάβρη το θάνατο σε μιά του κόσμου έδώ γωνιά;

Και Ή και βασιλεύει αυτός εκεί ψηλά στον Άσπ και μ' άστρατέες θά τον ίδις, βροντές και κεραυνούς άπάνω στο Βουκέφαλο μιά μέρα καθάλαλο ν' άρήση γιά τη σκιάδα του τη γή, τον οδρανό!...

Άνι το καράδι και περνώ γοργόπερο, κ' έκεινη το συνοδεύει όλόχαρη τοιγύρω σάν ντελφίνα.

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΣΚΕΦΕΙΣ ΤΟΥ ΡΑΕΞ, ΔΟΥΜΑ, (νιέο)

Προσπατέ να κάνετε έξελμισήνι στα χωρά. Έτσι και την άγαρσία άποφύγετε, και την κατάχαρη προλαμβάνετε.

«Η μελαχροινές άπα τούν, ή ξανθές προδίνουν. Καθίχον είνε εκείνο που... άπαιτούμε συνήθος άπό τους άλλους.



ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Λευδοβίκος 14ος κ' έπρεσβευτής της Σουηδίας. Πιστός άκροατής. Πας έξ τις έσπρεβιάζε. Οι δυο γιατροί και ο άσθενής τους. Η πενήνια του παπά. Πότε με το Μωάμεθ, πότε με την Παναγία. Βερνέ και Βολταίρες κ.τ.λ.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 15ος άγαπούσε πάρα πολύ τον πρεσβευτή της Σουηδίας ντε Σάα, σάν όποιο φερνόνταν πάντα με μεγάλη οικειότητα.

— Κύριε ντε Σάα, του είπε μιά μέρα, λιποθύμω πολύ που δεν άνηκουμε στην ίδια θρησκεία. Όταν πεθάνω και πάω στον Παράδεισο, θα στενοχωρηθώ που δεν θάρεθε κ' σεις εκεί...

Συγγνώμη, Μεγαλειότατε, του άπάντησε ο Έξυπνος πρεσβευτής, ο βασιλεύς μου μου έδωσε διαταγή να σάς ακολουθώ παντού...

Μιά μέρα άνάφεραν στο δούκα Ντερεκελόρ ότι δυο κυρίες της Αίλως είχαν φιλονεικήσει κ' είχανε βροστέ.

— Μήπως είνε ή μιά την άλλη άσχημη; ρώτησε ο δούξ.

— Όχι.

— Γενά;

— Όχι.

— Τότε σάς άποφύγετε να τις συνιβάσω εγώ, σήμερα κιάλας...

Ο διάσημος ιατρός Βουγιώ, ένας από τους άπαιτούμενους επιστήμονας του παλαιού Παρισιού, έδωχε κάποτε την έπίσκεψιν ενός έλεεινού και κουρελιώδη γέροντος, ο οποίος έπαιζε γιά τον έξέτασιν, γιάτι, καθώς ισχυριζόταν, ήταν άρρωστος.

Ο ιατρός του άπέτινε μερικά έρωτήσεις, τον άκούστικε, τον έστηθοσάτικε, τον έσπρησιόμνησε, τον έγύρισε από δώ, τον έγύρισε από κεί, αλλά του κάκου. Η άσθενεία ήταν τόσο έπιπλη, ώστε κατέστη άδύνατη ή διάγνωσις της.

Ο Βουγιώ βρόθηκε σε μεγάλη άμνηστία, γιάτι γιά πρώτη φορά του παρουσιάζονταν τέτοια περίπλοκη. Άφού έσπλησιόμνησε κάμποσο, γιά μιά στιγμή έβγαλε άπ' την τσέπη του είκοσι φράγκα και δινοντάς τα στον άρρωστο, του είπε με ένα πονηρό χαμόγελο:

— Φίλε μου, δεν μπορώ δυστυχώς να σε γιάτρω. Πάρε όμως αυτά τα χρήματα και πήγαινε άφω στο σπίτι του συναδέλφου μου Μοννέρε (ένός έπίσης διασημού ιατρού της έαυχης) γιά να τον βάλεις κ' αυτόν σε ιατελάδες...

— Μά κ' εκείνος μούδωσε γιές άλλα τόσα γιά νάρθω σε σεις, άπάντησε άφελέστατα ό... κατά παραγγελίαν άσθενής.

Σε κάποια έρημονισι, μετάξυ Μελίτης και Τύνιδος, έπαιζε κατά τον περασμένο αιώνα μιά παλιά εκκλησία, στην όποια έμενε διαρκώς κάποιος κάλογος όνοματι Κλήμης. Ο κάλογος αυτός είχε διαφέρει το ναυ σε δυο μέρη, εν τών οποίων το μόν ένα το άπέτρωσε στην Παναγία, το δέ άλλο... στο Μωάμεθ.

Μόλις λοιπόν ο πονηρός έρημνις έβλεπε από μακριά κανένα αλλόιο χριστιανό, που κατευθυνόταν προς τα εκεί, άναβε το καντήλι της Παναγίας. Όταν αντίθετος έφαινόταν κανένα καράδι Τουρκικό, τότε το έσβηνε κ' άναβε το καντήλι του Προφήτου. Όταν τον έρώτησαν κάποτε γιάτι το κάνα αυτό, άπάντησε ως έξης:

— Έτσι και τη ζωή μου προσάτεται από το φανατισμό των Μωαμεθανών και έξ άλλου προσέτιω και γιά τη σωτηρία της ψυχής μου. Γιατι μετά το θάνατό μου αν με έσχάση ή Παναγία και δεν με βάλη στον Παράδεισο, θα με θυμώθ άσφαλώς ο Προφήτης...

Ο περίφημος ζωγράφος Βερνέ έπαιξε μιά μέρα να έπισκεφθώ το Βολταίρο. Ο φιλόσοφος, μόλις τον είδε, φώναξε ένθουσιασμένος:

— Α! κύριε Βερνέ! Έχεις λαμπρότητα χρώματα και βαθύτητα ασφάλως προς την άθανασία!

— Τα χρώματά μου δεν μεταβούν ποτέ να συγκριθούν με τη μελάνη σας, άποκρίθηκε μεταφραστικά ο ζωγράφος.

Κατά τα μέσα του 19ου αιώνος, ο άδωξ Ντεδουαζέν άναβόσασε σε κάποιο μεγάλο Παρισινό θέατρο μιά μικρή κομωδία του. Τό άπομνηστικό ήταν ότι το έργο έπρεπε ν' άναστήσει την χειρότερη έντιμωσι στους άκούστας. Όταν δέ κατετήθησαν άργότερα στο συγγράμμα πως έλεγε ταίριασε να παρουσιασθώ στο κοινόν ένα τέτοιο άνοστο κατασκευάσμα, ο πνευματώδης άδωξ άποκρίθηκε:

— Τόν τελευταίο καιρό πλύντω τρομερά μέσα στο Παρίσι και γι' αυτό άπομνηστώ κ' έδώ να τό έδικηθώ μιά και καλή!

— Τόν τελευταίο καιρό πλύντω τρομερά μέσα στο Παρίσι και γι' αυτό άπομνηστώ κ' έδώ να τό έδικηθώ μιά και καλή!



ΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΠΟΥΔΩΝ ΜΑΣ

Η ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ... 1858

Ένας διαγωνισμός ωραιότητας που τον ένήργησε ο «Αριστοφάνης». Οι στίχοι του Σοφοκλέους Καρύδη. Η ωραιότητα των Αθηνών, της Σύρου, της Χαλκίδας, του Ναυπλίου. Η Καλαματιανή και η Ύδρα. Σχόλια και άρσενες. Η εικόνα της έρευνας. Διαπομπές των κοριτσιών που έδωσαν κοκκινιά. Η έκλογη της ωραιότητας Έλληνίδος κτλ.

Ο Σοφοκλής Καρύδης, ο θαννισμός εκείνος σατυρικός, που τον έσκαψαν ορισμένοι περασμένοι φύλλοι μας, εξέδιδε στα 1858 ένα περιοδικό με τον αλλόκοτο τίτλο «Ο Αριστοφάνης και η Μαγνητιζουμένη». Λοιπόν ο Καρύδης εκδόθηκε τότε να ενεργήσει διαγωνισμό καλλονής, προς ανάδειξη της ωραιότητας Έλληνίδος, της «Μίς Ελλάς», όπως θα λέγαμε σήμερα. Το περιοδικό του δεν είχε βέβαια στη διάθεσή του τα μέσα που διαθέτει η σημερινή «Ενωσις των Συντακτών», και κατ' ανάγκην ο διαγωνισμός περιορίστηκε στις πληροφορίες που του έδιναν οι κατ' επαγγελματίες φίλοι του, στιχουργοί οι περισσότεροι. Τού έστειλαν λοιπόν άρσενες, μέσα στις οποίες καθένας έγραφε την ώραία της προτιμώμενης του. Στο φύλλο της 15ης Ιανουαρίου 1858 έδημοσιεύθησαν οι εικόνες «Των ωραίων της Χαλκίδας», με την ακόλουθη επεξηγήσι: «Κατά τινα δημοίον τρόπον θα φέρωμεν εις τας στήλας μας, εις τα επόμενα φυλλάδια, και τας ώραίας των Αθηνών, του Ναυπλίου, των Πατρών, της Σύρου και εν γένει των ε-πιστημοτέρων πόλεων της Πελοποννήσου, της Στερεάς Ελλάδος και των νήσων». Έδημοσιεύθη λοιπόν πρώτη η εικόνα της ωραιότητας, της «μίς Χαλκίδος» να ποίμε. Ο Ύδρα γράφει της εποχής έκαμε σχε-τικώς θαύματα. Η μίς Χαλκίδας φησιν ότι στο φύλλο του Καρύδη μ' έδωκε προσωπικά άγγελικό, με πλατύ γραμμό κατέλλο με πλατείες κο-νο υ ο ρ ι ! Το όνομά της Φανή. Επώνυμο δεν σημειώνεται, γιατί δεν το έπρεπεσαν τα αυστηρά ήθη της ε-ποχής. Ο άρσενος γράφει δε την έ-ξυμνη έτσι :

Εμπρός μου περὶσαν σέ εἶδα τὸ πρῶ-
(τον
Καὶ σὲ ἠκολούθει χορεία Ἑρώτων·
Ἐγέλα ἡ φύσις, ἐγέλων οἱ λίθοι,
Ἐγέλα ἡ γῆ.
Σέ εἶδα κι' ἠκούσθη σὰ νῆα μου στήθη
Γλυκεῖα πληγῇ.
Τῆς Χάριτος εἶσαι πολὺ γλυκύτερα·
Τῆς Μούσης μου εἶσαι πολὺ ἀνωτέρα·
Τὰ καλλὶ σου εἶνε ἐκ τῶν οὐρανίων,
Καὶ προτοφάνη,
Εἰς σέ τῶν βελγύτρων διαρὸ τὸ βρα-
(δείον)

Τὸ πρῶτο!...
Τὸ δεύτερο βραβεῖο ἐμορφιάς τὸ πήρε τότε ἄλλη κόρη τῶν ὀχθῶν
τοῦ Ἑορίπου, ἀκούουσα στὸ γλυκὺ ὄνομα Ἀθηνά. Ὁ ποιητὴς ἔ-
γραφε γι' αὐτήν :

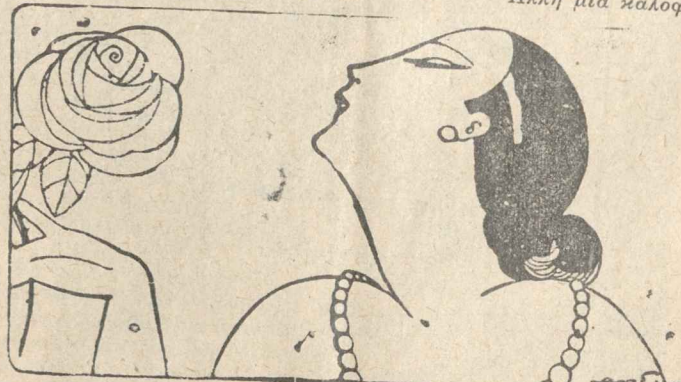
Ἀπὸ τὰς Μούσας μί' α' ἔχει θηλάσει
Κι' ἐκ τῶν τριῶν κτερίσει Θεῶν ἡ τρίτη·
Ὁ δ' ἔρωσ τὸν καθέριπεν ἔχει ἀράσει
Ὅν εἶχε στὸ λουτρόν της ἡ Ἀφροδίτη
Καὶ στὸν φαιδρὸν σου θάλαμον κρεμάσει !

Σὲ ἀκόλουθο φύλλο τοῦ «Αριστοφάνους» ἐδημοσιεύθη ἡ εἰκὼν τῆς
«Ωραίας τῶν Αθηνῶν» μετὰ τὴν ἀκόλουθη σημείωσις :
«Ὁ «Αριστοφάνης» ἐπεφόρτισε ἕνα ὥραιον νέον, συνεγράψαν
τοὺς καὶ ἐργολάβον (ἦτοι ἐρωτολήπτον) νὰ ἐπισκεφθῇ ὅλας τὰς νέας
τῶν Αθηνῶν καὶ νὰ μᾶς φέρῃ κατάλογον τῶν ὥραιων κοραίων.
Ἀλλ' ὁ νέος, ἀντὶ καταλόγου καὶ ἐνοράτου, μᾶς ἔφερε τὴν εἰκόνα
μᾶς μόνον, ὡς ώραίας, τὴν ὁποίαν βλέπετε σήμερον, καὶ συγ-
χρόνως μᾶς ἐπειν ὅσα εἰς τὰς ἄλλας παρετήρησε προτερήματα ἢ
ἐλαττώματα. Ὅτι δὲ πολλοὶ νεανίδες θὰ πειραχθῶσιν ὡς ὥραιότε-
ραι αὐτῆς, εἰμὲθα πεπεισμένοι, καὶ διὰ τοῦτο δὲν θέλωμεν λείπει
νὰ ἐκθέσωμεν ἀκολουθῶς τὰ παράπονα μᾶς ἐκείνης».

Ἰδοὺ τώρα καὶ μερικὸι ἀπὸ τῶν χαριτωμένων στίχων τοῦ ἐρω-
τολήπτου νέου, δηλ. τοῦ Σοφ. Καρύδη :

Τῆς Ἀθῆνας τὰ κορίτσια ἐπισκέφθην ἕνα - ἕνα,
Ὅλα εἶχαν καπελλίνα καὶ φουστανάκια φουσκωμένα,

Καὶ καθένα ριζωμένην τὴν ἰδέα στὸ
(κεφάλι
Πῶς αὐτὴ εἶνε ὥραία εἰς τὸν κό-
(σμον κι' ὀχι ἄλλῃ,
Πλὴν ἀν' ὅλας μί' α' ἔχει
Μοῦ ἐφάνη ὡς ὡ ρ α ἰ α !



Καὶ κορετὰ εἰς ὅλα τ' ἄλλα καὶ
(γλῶσσα σὰν παπούτσι,
Ὄντε μίαν ἡῶρα νέαν
Μίαν μόνον ὡς ὡ ρ α ἰ α !

Εἶδα μίαν ἄλλην, ἥτις εἶχε καλλὶ
(κι' εὐφροσύνη,
Ἀλλὰ κάτω μετρίαντα ἔκαμε ἔργον
(λαβία,

Μίαν ἄλλην, ἥτις ἦταν ζωστήρ, πῶς
(χωρὶς σκίψη,
Καὶ τὰ ἔφτανε τὴν νύχτα μ' ἕνα νῆμα
(νὰ τὴν κλέψῃ,

Εἶδα τέλος μί' α' ἔχει
Κι' ἦτον ἀλγὺς ὡς ὡ ρ α ἰ α !

Ἡ «ἀλγὺς ώραία» ὀνομαζόταν Ἑλένη Π... Ὁ «Αριστοφάνης»
μᾶς τὴν περιγράφει μετὰ τὴν ἐξοφότερα χροιά. Ἦτο συνώνυμος τῆς
ἀρχαίας Σπαρτιάτισσας, ἔξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἔγινε ὁ Τρωϊκὸς πόλε-
μος, καὶ ἀνταξία στὴν μορφὴ καὶ στὸ ἀνάστημα. «Σοστὸ φησὶν ὁ
γράφει μ' ἐνθουσιασμό. Αὐτὴ εἶνε ἡ «μῖς Ἀθῆνας» τοῦ 1858, ἡ πρῶ-
τὴν πρόδρομος τῆς διδος Ἀλίκης Διπλαράκου!...

Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ Σοφ. Καρύδης ἔγραψε :
«Ἀποῦ ὁ κ. Ἀριστοφάνης ἐγύμισε ὅλον τὸ Ναῦπλιον καὶ οὐ
εἰς τὰ παράθυρα, οὔτε εἰς τοὺς ἐξώστες, οὔτε εἰς τὸν περὶ τὸν
οὔτε εἰς τὴν Μουσικὴν εἶδε ὥραιον τινα, ἡγαγάνθη, διὰ τὰς
καμμίαν τοιαύτην, νὰ κρούσῃ τὰς θύρας τῶν περισσοτέρων οἰκί-
ων μολὶς ἡδυνήθη, νὰ ἰδῇ ἕξ νεανίδας ἀλγὺς ὡς ὡ ρ α ἰ ας, τὰς
ὁποίων διδομεν τὴν εἰκόνα, ὑποσχόμενοι διὰ τὰς λοιπὰς, ὅτι
χρὸν καὶ ἄλλα ὥραια ὡς αὐταί, νὰ δημοσιώσωμεν ἀκολουθῶς τὰ
παράπονα τῶν».

Καὶ ἀκολουθοῦν οἱ περιπαικτικοὶ στίχοι :

Τάχα, τάχα. — Τί ζητεῖτε ;
— Κατοικεῖ καμμιὰ ώραία, ἐδῶ ὅπου κατοικεῖτε ;
— Πῶς ; Τὸ μάτι σας ἐμένα γὰρ ὥραϊον δὲν με πιάει,
Κύριε Ἀριστοφάνη ;
— Ὡ! μετὰ συγχωρεῖς, δὲν εἶδα τὰ γλαῦρα σου μάτια, φίλη,
τὴν εἰκόνα σου νὰ πάρω...
Μήπως εἶσαι ἡ Κλισάρω ;
— Ἐμὰ γλυκὰ πῶς ἔχεις καὶ τὰ πό-
(τια καὶ τὰ γέλια,
Χάριτέ μου τ' ὄνομά σου,
— Τ' ὄνομά μου ; Τί τὸ θέλεις ;
(λατὰνὰ χάριμά σου,
κλπ. κλπ.
Ἀκολουθοῦν κατόπιν ἡ «Ωραία

Ἀκολουθοῦν κατόπιν ἡ «Ωραία

τῶν Καλαμῶν» καὶ ἡ «Ωραία τῆς Ύδρας» ἀντικριστά. Φοροῦν τὸ
τοπικὸν φόρεμα καὶ μιλοῦν στὸν ἀναγνώστη ὡς ἑξῆς :
Ἡ ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΗ. — Ἐγὼ εἰμ' ὡραιότερη μετὰ τὸ μακρὸν παπὰς :

Ἡ ΨΑΡΑΙΑ. — Ἰδέτε ! σ' ἄλλην εἶδατε νὰ ἔχη τόσο γάζι,
φορῶντας τὸ μανδύλιν ;

Ἡ ΚΑΛΑΜ. — Μὲ τὶς μπιμπιλὲς τραχηλιὰ καὶ δύο μανικέτια
φορῶ γὰρ στολισμούς μου.

Ἡ ΨΑΡΑΙΑ. — Ἐγὼ δὲν ἔχω σκεπαστὸ τὸ στήθος μου μετέτεια,
Ἀλλ' ἔχω τοὺς μαστοὺς μου !

Ἡ ΚΑΛΑΜ. — Φορῶ με χρυσογάιτανο τὸ κοντογούνιόν μου
Καὶ με σαμοῦρι, ἰδὲ το !

Ἡ ΨΑΡΑΙΑ. — Ἐγὼ φέρω δὲ Σαμουρὶς μου, κι' ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου
Φορῶ ἢ δόλια σκέτο.

Ἡ ΚΑΛΑΜ. — Στεροτὸ τὸν καλαματιανὸν χορεῖω καὶ σηκώνω
τὸ χέρι ὡς τὸ φέσι.

Ἡ ΨΑΡΑΙΑ. — Μὲ εἶδες στὸν καρσιλαμὰ τὰ πόδια πῶς σταυρώνω
Καὶ πῶς κρατῶ τὴ μέση ;

Ἡ ΚΑΛΑΜ. — Βάζω τὴν πούδρα λιγιστὴ καὶ με πολλὴν κικιδί
τὰ φρύδια μου μαυρίζω.

Ἡ ΨΑΡΑΙΑ. — Ἐγὼ καὶ μὴν γαρύφαλο καὶ με πολλὴν φτιασίδι
τὸ πρόσωπόν μου ἀσπρίζω !

Σὲ ἄλλο φύλλο φιγουράρουν «Αἱ ὥραϊαι τῆς Σύρου», ἕνα γροῦπο
ἀπὸ ἐπὶ νησιώτικες καλλονές, μετὰ τὴν ἀκόλουθη ἐπεξηγήσι :

Ἐνὸς προχθὲς ἐσοκοιτάμεν νὰ ζητήσωμεν ἐκ Σύρου πληροφο-
ρίας, περὶ τῶν ὥραιων τῆς νήσου, παρ' ἐλπίδα εὐρήκαμεν εἰς τὴν
Φαρέραν μας (δηλ. εἰς τὸ γραμματοκλιβάνιόν μας) ἐπεὶ ἐπι-
στολὰς ἐπὶ κοριτσιῶν τοῦ νηιοῦ, τὰς ὁποίας ἐνομοίσαμεν καλὸν
νὰ μεταφέρωμεν εἰς στίχους καὶ δημο-
σιώσωμεν. Πιθανὸν νὰ εἶνε καὶ πολλοὶ ἄλ-
λοι ὡ ρ α ἰ α ἐν Σύρῳ, ἀλλ' ὅσα ἐπερὶ-
εἶναι, ἐπρωτλήθησαν».

Ἰδοὺ τώρα τὰ γράμματα τῶν Συριανῶν :

Κύριε Ἀριστοφάνη !

Συγχωρεῖτε μί' α' εἰς τὴν τόλμην ποὺ λαμβάνει.
(λαμβάνει.

Ὀνομάζομαι Πι τ ο υ ν α, ἡ γνωστὴ γα-
(λανομάτι.

Με τοὺς νέους ὅλους κάμνω ἐρωτὰ εἰς τὰ
(γεμάτα.

Πλὴν σὰ κρῶ θέλω ὅλους τοὺς ἀφῆσει,
(ὡς κοκέτα,

Κι' ἐκ τῆς Χίου θὰ τοὺς στείλω τὰ τοῦ
(γάμου μου κομψέτα.

Ἄν, ὡς ἐμαθόν, θὰ γράψῃς γιὰ τῆς Σύ-
(ρον μας τὰς νέας,

Βάλε με εἰς τὰς ὡ ρ α ἰ ας !

Κύριε Ἀριστοφάνη !

Συγχωρεῖτε μί' α' εἰς τὴν τόλμην ποὺ λαμβάνει.
(λαμβάνει.

Ὀνομάζομαι Κ ο ν τ ο υ λ α, πλὴν κοντὸν δὲν ἔχω σῶμα.
Μὲ συνοκοιτῶν! κανένας δὲν μ' ἐπύλησεν ἀκόμα.

Ἀνοιχτὰ τὰ φύλλα ἔχω πάντοτε τὸ παραθύρον.
Ἀνοιχτὰ τὰ φύλλα ἔχω πάντοτε τὸ παραθύρον.

Καὶ μ' ἐργολάβει ὁ νέος ὁ καλύτερος τῆς Σύρου.
Ἄν, ὡς ἤκουσα, θὰ γράψῃς γιὰ τῆς Σύρου μας τὰς νέας,

Βάλε με εἰς τὰς ὡ ρ α ἰ ας !

Κύριε Ἀριστοφάνη !

Συγχωρεῖτε μί' α' εἰς τὴν τόλμην ποὺ λαμβάνει.
(λαμβάνει.

Ὀνομάζομαι Μ α γ κ ἄ ν ο ν, ἀφῆσα καὶ φῆμη.
Πρῶτης ἐργολάβος, ὅταν στὰ Β α π ὅ ρ α ἐκαθήμην.

Πλὴν με ἀφῆσαν Ἐ κ ε ἰ ν ος ! καὶ γι' αὐτὸ φορῶ τὰ μαῦρα,
Εἰς τὰ στήθη μου θανάτου κι' ἐρωτος ἐγκλείω λαύρα !

Ἄν, ὡς λέγουσι, θὰ γράψῃς γιὰ τῆς Σύρου μας τὰς νέας,
Βάλε με εἰς τὰς ὡ ρ α ἰ ας !

Στὸν ἴδιον τόπον ἀκολουθοῦν τὰ γράμματα τῶν τεσσάρων ἄλλων κο-
ριτσιῶν τῆς Σύρου. Καὶ μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο συνεχίζεται ὁ διαγωνισμός
μεταξὺ τῶν ἐπαρχιακῶν καλλονῶν τῆς μικρῆς τότε Ελλάδος. Φαίνε-
ται ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη διασκέδαζε υπερβολικὰ τοὺς παπποῦδες μας
τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιὰ τὴν ἐξυλογραφίαν καὶ οἱ στίχοι τοῦ «Αριστοφάν-
ους» συνεχίζονται ἀλόκληρο τὸ χρόνον καὶ τελειοῦν μετὰ τὴν ἀνάδειξιν
τῆς «Ωραίας τῶν Αθηνῶν» ὡς τῆς ωραιότερας ὅ-
λης τῆς Ελλάδος. Ἀπαράλλαχτα ὅπως συνέβη καὶ
τῶν μετὰ τὰ Καλλιστεία τῆς «Ενώσεως τῶν Συντα-
κτῶν»! Μία παραπάνω ἀπόδειξις ὅτι οἱ αἰῶνες ἀν-
τιγράφουν ἀλλήλους...

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τρία πράγματα ἔχουν ἀξία σὲ ὠρισμένες μόνο
περιστάσεις. Τὸ νὰ βοηθᾷ τοὺς φτωχοὺς ὅταν πει-
νοῦν, τὸ νὰ λῆς τὴν ἀλήθειαν ὅταν εἶσαι ὠφισμένος
καὶ τὸ νὰ συγχωρεῖς ὅταν εἶσαι δυνατώτερος ἀπὸ
τὸν ἐχθρόν σου.

Σοφ-Κιγ

Τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ κά-
θωνται ἥσυχά.

Κία-Ί

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙ'Α ΤΟΥ 1913

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἡ πρῶτος νίκης. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ βασιλέως. Πῶς ἐδιόρθωσε
τὴ διαταγὴ ἐνὸς ἐπιτελούς. Μὲ τὰ νύχια στὸ λαμπρὸ!... Ἡ
γυναικὲς τῆς Μακεδονίας καὶ τὸ μῖσος τοῦς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.
Μία ἡρώϊκη ἐξόρμησις. Ὁ ἡρώϊκός θάνατος τοῦ ταγματάρ-
χου Χατζεπούλου κτλ.

Ὅταν ἀνηγγέλλθησαν τὰ πρῶτα ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα τῶν μαχῶν
με τοὺς Βουλγάρους, ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος παρακολού-
θουσε τὸ στρατὸ μας μαζὺ μετὰ τὸ Ἐπιτελεῖο, εἶπε :

— Ἐκεῖνο ποὺ θέλω κυρίως ἐγὼ εἶνε ἡ καταδίωξις, ἡ καταδίω-
ξις!... Οἱ στρατιῶται μας πρέπει νὰ πάρουν ἀπὸ πίσω τοὺς ἐχθροὺς
καὶ νὰ μὴν τοὺς ἀφήσουν νὰ σταθοῦν πονηρὰ...

Τότε κάποιοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἐπιτελείου, θέλοντας νὰ συμμο-
ρφωθῇ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ βασιλέως, ἐσυνέταξε τὴν ἀκόλουθη δια-
ταγὴ γιὰ νὰ τὴν στείλῃ στὴν ταξιαρχία τοῦ ἱπποκτοῦ μας :

«Καταδιώξατε συντόμως φεύγοντα ἐχθρόν».

Ὁ Κωνσταντῖνος ὅμως ἐδιόρθωσε τὴ διαταγὴ καὶ δὲν ἔμεινε εὐχα-
ριστήμενος ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς. Γι' αὐτὸ ἐπῆρε στὰ χέρια του τὴν πένα
καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

«Καταδιώξατε ἀμέσως, συντόμως καὶ ἀγρίως φεύγοντα ἐχθρόν!».

Στὸ Ἀ' Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο τῶν Αθηνῶν, μεταξὺ τῶν ἄλ-
λων τραυματιῶν, νοσηλεύονταν καὶ κάποιοι
στρατιῶται μας, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπο
ἦταν δολιχόρρο προσιμένον καὶ κατὰμυρον.

— Καθὼς ἐπολεμοῦσαμε, διηγῆθηκε ὁ
πληρωμένος, ἦρθε κατὰπύον μου ἕνας
Βούλγαρος... Καὶ πρὶν ἀκόμα προφτάσω
νὰ φυλαχτῶ, μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ λαμπρὸ καὶ
μοῦ ἔχωσε μέσα στὴς σάρκες τὰ νύχια του!

Εὐτυχῶς, τὴ στιγμὴν ποὺ κόντευε νὰ με πνί-
ξῃ, ἔφτασε ἕνας εὐζωνος σύντροφός μου,
ὁ ὁποῖος ξεμετέρωσε μετὰ τὴν λόγχην του τὸν
ἀγριάνθρωπο αὐτόν. Κι' ἔτσι σόθηκα. Μοῦ
μεῖναν μονάχα αὐτὰ τὰ σημάδια, ἀλλὰ σὲ
λίγον καιρὸ πιστεύω νὰ ἐξαλειφθῶν. Δο-
ξαζόμενος ὅς εἶνε ὁ Θεὸς ποὺ με γλύτωσε
ἔτσι ἀνεπάντεχα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀνήμε-
ρου θηρίου...

Καὶ ὁ ἀπλοῦς τραυματίας ἐσταυροκο-
πίστανε μετὰ εὐλάβεια.

Τὸ μῖσος τῶν χωρικῶν τῆς Μακεδονίας κατὰ τῶν ἀγρίων κατακτη-
τῶν τῶν ἡμερῶν τόσο μεγάλο, ὥστε καὶ αὐτὲς ἡ γυναῖκες ἀκόμη δὲν
ἔμειναν ἀνέπαυες κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου.

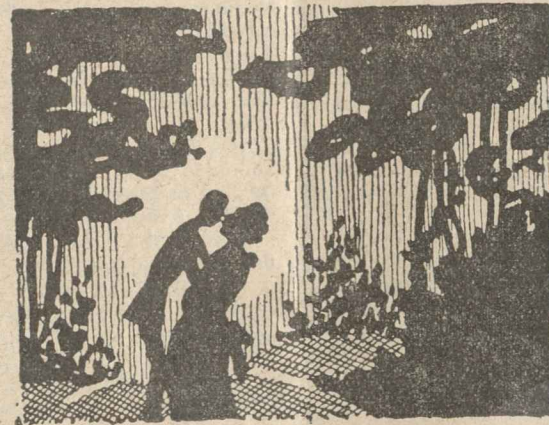
Σὲ κάποια μὴν μερικὲς Ἑλληνίδες ζωστῆραν τὴν ἀνάσχεσι τῶν
σκατομένων καὶ κρατῶντας στὰ χέρια τοὺς τὰ ὅπλα τοὺς ἄρσενας
νὰ κυνηγοῦν τοὺς πανικοβλήτους Βουλγάρους, ὁμοίως μετὰ τὴν ἑλληνικὴν
Σουλῶτισσα ποὺ κατεδίωκεν τὸ στρατὸ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ. Κάποια
μάλιστα ἀπὸ τῆς ἡρώιδος αὐτῆς ἐσοκλήθηκε ἀπὸ ἕνα Βουλγάρου τῆ
στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸν τραπήσῃ ἀπὸ κοντὰ μετὰ τὴ
λόγχην τῆς...

Σὲ μί' αὐτὴν τὴν μαχρὴ ἐκείνης, ποὺ λόγῳ τῆς ἀγριότητος καὶ τῆς
φρίκης τῶν παραμένων ἀνεξάλειπτες στὴ μνήμην τοῦ ἀνθρώπου, οἱ
στρατιῶται μας, καταπονεμένοι ἀπὸ τὴν ὁρῇ καὶ πελιδνοὶ ἀπὸ τὸ μῖ-
σος, ἔμοιαζαν μετὰ τὰ ἀκράτητα ἐκεῖνα ἄλογα, ποὺ δαγκώνουν ἀφρί-
ζοντας τὰ χεῖράκια τοὺς καὶ λαντομονοῦν νὰ τρεῖσιν ἐμπρός. Ὅταν
τέλος ἐδόθηκε τὸ σύνθημα τῆς ἐξορμήσεως, μεθοδεύοντες ἀπὸ τὴν βοή-
τῃν τῶν κενώνων καὶ χαλκισμένων ἀπὸ τὴν ἐκπορῆν τοῦ
μαρτυρίου, ἐκμήνησαν ἀκατάσχετοι ἐναντίον τοῦ
ἐχθροῦ.

Στὴν ἡρώϊκή αὐτὴ ἐξόρμησι, μαζὺ με πολλοὺς
ἄλλους, σκοτώθηκε κι' ὁ ταγματάρχης Χατζεπού-
λος, ὁ ὁποῖος τραυματίστηκε πέρα γιὰ πέρα ἀπὸ μί' αὐτὸν
Βουλγαρικὴν λόγχην.

Μόλις ἐπληρώθηκε, ἔβγαλε ἕνα πολεμικὸν «Αχ»
κι' ἔγραψε πρὸς τὸν ἀριστέρον τὸν πλευρὸν μέχρις ὅ-
του ἀγγεῖς μετὰ τὴν παλάμη τὸ χῶμα.

Ἐμείνε λίγα δευτερόλεπτα σ' αὐτὴ τὴν στάση,
κρατῶντας ἀκόμα τὸ ξίφος ἀνυψωμένον στὸ χεῖρ
του, σὰν νὰθελε νὰ δώσῃ θάνατον στοὺς ἄνδρες του,
κι' ἔπειτα σωρῆσταιρε βαρὺς καταγῆς, κορβάντας
τὸ πρόσωπό του στὴς παλάμες...



ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μέχρις ότου φτάση ή ώρα της επισκέψεως, ό Γαλάζης αισθανόταν ανεπίφοβη άγνωση. Έτρεξε σάντι του, ντύθηκε κι έπειτα, γιά να περάση ή ώρα, άρχισε νά γυρίζη άσκαπα στους δρόμους.

Μιά σκέψις τόν εδούσανζε. Θά συναντούσε άραγε τό Λαμπίρη στην κλινική; Δέν είχε δη τόν πατέρα της Ρόζας από τη νυχτιά εκείνη πού γινε ή μετάγγισις και την άλλη μέρα πού πήγε στην κλινική γιά νά του αλλάξουν τόν έπίδεσμο...

Είχε λάβει στό διάστημα αυτό μερικές προφυλάξεις. Φοβόταν τό Λαμπίρη, ήξερε ότι μπορούσε νά ξαναβάλει νά τόν χτυπήσουν. Μά δέν τούχε συμβή τίποτα, εύτυχως...

Και νά τώρα πού ό κίνδυνος ξανάρχιζε.

Η Ρόζα είνε καλά πιά.

Η μητέρα της τόν καλεά στην κλινική.

Δέν διατάζει στιγμή... Θά πάη, κι' άς τόν σκοτώσουν, άς τόν κάμουν κομμάτια...

Η καρδιά του χτυπάει, χτυπάει, πάει νά σπάση.

Είνε τόσο, μύ τόσο εύτυχισμένος!...

Θά την δη...

Θά δη την πολυαγαπημένη του ζωντανή, ύστερα από τόσον καιρό.

Τήν τελευταία φορά πού την είδε ήταν τόσο απελπισμένος! Η καρδιά του σπαράσσταν. Ήταν ή νύχτα πού της έδωσε τό αίμα του. Έκαψε τή θυσία αυτή πρόθυμα, χωρίς νά ξέρη φυτόσο αν ή Ρόζα θά ζούσε. Τώρα πού έγινε καλά. Ό κίνδυνος πέρασε. Και τόν περιμένει...

Όταν έφτασε τέλος μπρός στην κλινική, στάθηκε γιά μιά στιγμή διαταρακός. Βήκε όμως γρήγορα τό θάρος του και μπήκε...

Καθώς ανέβαινε τις σκάλες, κατάλαβε πώς τά πόδια του τρέμανε. Ποτέ στη ζωή του δέν είχε νοιώσει τόσο δυνατή συγκίνησι.

Όταν έφτασε άπάνω τόν πλησίασε μιά νοσοκόμος:

— Ποιον ζητά ό κύριος;

— Τήν κυρία Λαμπίρη, απάντησε λαχανιασμένος.

— Θέλετε νά την ειδοποιήσω νά ρθή έξω;

— Ό Ανδρέας σκέφτηκε μιά στιγμή κι' απάντησε:

— Ναι, ειδοποιήστε την καλύτερα.

— Μου λέτε τ' όνομά σας;

— Γαλάζης.

Η νοσοκόμος έφυγε.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα.

Ύστερα άκούστηκαν βήματα στό διάδρομο και παρουσιάστηκε ή μητέρα της Ρόζας.

Ό Ανδρέας, αστασιμένος λιγάκι, μή μπορούντας νά κατανικήση τη δειλία του, την χαιρέτησε μέ σεβασμό. Η Λαμπίρανα τούστρε τό χέρι μέ καλοσύνη και τού είπε:

— Σας εύχαριστώ πού ήρθατε... Είσαστε καλά;...

Δέν μπόρεσε νά σας ειδοποιήσω πού μπρός. Μά σας σκεπτόμουν πάντα... Περάστε, κ. Γαλάζη.

Προχώρησαν μαζί πρós την μικρή, κομψή κάμαρη όπου βρισκόταν ή Ρόζα.

Ό Ανδρέας ήθελε νά πη κάτι τις λίγες αυτές στιγμές, μά τάχε χαμένα.

Όταν έφτασαν μπρός στην πόρτα του δωματίου της Ρόζας ή Λαμπίρανα άνοιξε και παραμέρισε άφίνοντας τό νέο νά περάση. Ό Ανδρέας έτρεμε όλος... Δέν είχε τη δύναμη νά κάμει ένα βήμα εμπρός.

Η Λαμπίρανα άκούμπησε τό χέρι της στον ώμο του και τού είπε:

— Περάστε...

Μηχανικά, σάν νά νειρευότανε, μέ ταραχή πού δέν μπορούσε νά την συγκρατήση, ό Ανδρέας μπήκε στό δωμάτιο.

Τά μάτια του πέσανε άμέσως πάνω στην άγαπημένη του.

Ήταν καθισμένη στό κρεβάτι και τόν περιέμενε.

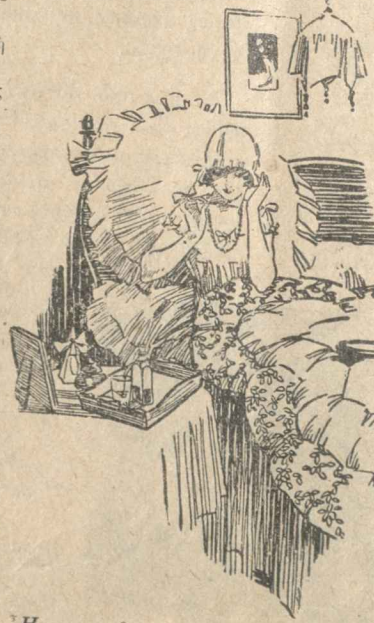
Μόλις τόν είδε, τού άπλωσε τά χέρια της και φώναξε:

— Ανδρέα!

Ό Γαλάζης άφησε μιά κραυγή πόνου πού ξεσπάει, λαχτάρας πού δέν συγκρατείται κι' άορμισε κοντά στην άγαπημένη του:

— Ρόζα!... Ρόζα μου!...

Άγκαλιάστηκαν παράφορα, τρελλά, σφι-



Ήταν καθισμένη στό κρεβάτι και τόν περιέμενε...

(Ακολουθεί)

ΧΟΡΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΒΑΡΚΑ "Η ΠΑΠΟΡΙ;..."

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τή χρονιά εκείνη είχε κάμει πολλές βροχές, είχε χαλάσει ό δρόμος κι' έτσι αναγκάστηκαν νά πάω μέ άλογο σ' ένα όρεινο χωριό τού Αμαρίου.

Περάσαμε γκρεμούς, κακοτοπιές και φράγγες, μέρη άγρια, απόμερα και τρομερά βραχώδη, σάν νά είχε σειστή και γάχε κατακομματιαστή ή γή, σάν νά την είχε παγώσει και πετρώσει έτσι άπότομα τού χαλασμού ό φόβος!...

Έμπρός πήγαινε ό άγωνιάτης, ό Παναγιώτης, παρακινώνας τόν ζώο του, κατά την επιχώριο Κρητική συνήθεια: — Μούλε! Μούλε!

Κι' όπου ήτανε κακοτοπιά και γκρεμός πρós τά κάτω, στού φαράγγιού τό χάος, άλλαζε την έκφραση του και τό πρόγραμμα και μιλούσε στό ζώο γλικά: — Μορφα, Μούλε, δμορφα!...

Ό δρόμος γύρω και πάνω από τά κεφάλια μας, άν και ήτανε χειμώνας, ήταν θαλλερδός και καταπράσινος από τά άνθισμένα μύρτα και τις κουμαριές. Κόκκινα κοίμαρα στολίζανε τά κλαριά τόν κουμαριών, κοίμαρα κατάφυτα, δροσερά, χαροπά, φρεγγολοιούντα μέσα στό βαθύχωμο τό φύλλωμά τους.

Μιά ελαφριά μυρωδιά από βότανα της γης, σφακομηλές, θμάρια κι' άγοιούργανες μύρωναν τόν τόπο. Έδώ κι' εκεί, σπαρμένες μέσα σέ καταπράσινες πλαγιές βουνών ή άπάνω σέ βράχους ή σέ λόφους κορφές, φηγουράκιζαν έκκλησιόστες μυριές, σάν πέτρινα μπαούλα, γυμνές και έγκαταλελειμμένες από αιώνας...

Δέν μπορούσα νά καταλάβω γιατί ύπνηχαν τόσες έκκλησιόστες στό μέρη αυτά πού δέν έδικαιολογείτο διόλου ή έδρασις των. Φανταζόμουνε ότι θά ήσανε οικογενειακοί ναοί Βυζαντινών φρουδαρχών, πού είχανε τούς πύργους των στά γραφικά και άσπλην αυτά μέρη. Οι αιώνας και ή έπαδομής γκρέμισαν κι' αφάνισαν τά γερά παλάτια και τούς σιδερένιους πύργους, άλλα σεβαστήσαν τούς μικρούς οικογενειακούς ναούς.

Έν τούτοις ρώτησα τόν Παναγιώτη:

— Τι έκκλησιόστες είν' αυτές;

— Έκκλησιόστες.

— Εύχαριστώ γιά τήν εξήγησι, άλλα γιατί είνε έτσι όλες μαζί και σκαρπιστές;

— Γιατί... έτσι είνε.

— Σ' εύχαριστώ και πάλι γιά τή διαφώτισι, άλλα γιατί είνε ξερι-

μες και δέν λειτουργιούντα;

— Από τόν προσηπατού μου έτσι βοήθησαν.

— Μήπως ήσανε τίποτε χωριά εδώ και χάλασαν;

— Όχι. Νά, έχει άπάνω, μακρινά, από τό χωριό πού φαίνεται, άρ-

χίζανε οι Λάδδες (1).

— Και τί είν' αυτές οι Λάδδες; Χώρες ή χωριά;

— Άνθρωποι.

— Και τί κάνουν οι άνθρωποι αυτοί, γιά νά τούς λέ-

τε έτσι;

— Κουταμάρες.

— Μόνον αυτοί έκ-

κει άπάνω κάνουν κουταμάρες; Οι άλλοι εδώ κάτω είνε έ-

ξυπνοί;

— Ναι.

— Και τί σημαί-

νει Λάδδες;

— Δέν ξέρω. Βοή-

χαμε τή λέξι άπό

(1) «Λάδδες», ά-

γνωστον γιατί, οι άλλοι Κρητικοί λένε τούς κατοίκους της επαρχί-

ας «Αμαριούς».

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

— Βάρκα είνε ή παπόρι;...

τούς παππούδες μας, όπως και τις χαλασμένες έκκλησιές...

— Και σάν τί κουταμάρες κάνουν;

— Πολλές. Νά, σ' αυτό έχει άπάνω τό χωριό, τό βλέπεις;

Και μου έδειξε ένα χωριό, άπάνω στην κορυφή ενός βουνού, πού γυάλιζαν τά τζάμια του στό λίγο φώς τού ή-

λιου.

— Μάλιστα, τό βλέπω.

— Έκει ήτανε μιά κυρά - Μανώλανα. Ένα

πρωί έστειλε τά παιδιά της νά πάνε νά πουλή-

σουνε λάδι στό Ρέθυμνο. Πριν κινήσουν, ή μη-

τέρα τους τό άομήνευσε πώς νά καταφέρουν νά

πουλήσουν τό λάδι μιά δραχμή ακριβότερα.

— Κάτω από δώδεκα δραχμές νά μην τό

δώσετε. Άκούτε; τούς είπε.

— Ναι, μητέρα.

Έπειτα τά συμβούλεψε νά προσέξουν νά

μην τά ξεγελάση και τούς τό πάρη στό δρόμο

κανένας κλέφτης. Γιά πού ασφάλεια μάλιστα

τούς έδωσε και τά μαχαίρια τους.

— Πάρτε τα γιά καλό και γιά κακό, τούς

είπε.

Σέ λίγη ώρα τά δυό παιδιά, μέ τά μαχαίρια

στη μέση, φέρωσαν σ' ένα παληάλογο δυό ά-

σκιά μέ λάδι και τράβηξαν κατά την πόλι.

Αρού κόψανε δρόμο άκετό και γύρισαν

κατά τόν κατήφορο, νά και ξάνοιξε άπέρανη

και καταγάλανη ή θάλασσα μπροστά τους. Τό

ένα από τά παιδιά στάθηκε και κατί κύτταζε.

— Μορέ Νικόλα! φώναζε άξαφνα.

— Τι;

— Θωρείς, μορέ, έκείνο τό πράμα πούνα μέσα

στό γιαλό;

— Ναι.

— Α, νά δούμε, μορέ, αν εύρής ίντανα; (τί

είνε).

— Και γιά τρελλά μέ πήρες, μορέ, νά μην κα-

τέχω ίντανα; Παπόρι είνε, ίντα άλλο πράμα θέ-

λεις νάνα;

— Δέν είνε παπόρι, μορέ, βαρκούλα είνε, δέν τό

βλέπεις;

— Μορέ παπόρι είνε.

— Μορέ βαρκούλα είνε.

— Παπόρι, είπα!

— Βάρκα!

— Παπόρι

— Βάρκα!

— Έ, έτσι μορέ νά χυθί τό αίμα μου, αν δέν

είνε παπόρι, είπε ό Νικόλης. Κι' έβγαλε τό μαχαί-

ρι του και τράβηξε μιά μαχαίρια στό ένα άσκι του

λαδιού!

Τό άσκι εφώνησε και τό λάδι άρχισε νά χύνεται.

— Κι' έτσι νά χυθί κι' έμένα τό δικό μου τό αίμα, είπε ό άλλος, ό

Πετρόκης, αν δέν είνε βάρκα, και δίνει κι' αυτός μιά μαχαίρια στό

άλλο τό άσκι.

Άρχισε κι' αυτό νά τρέχει τό λάδι.

Μά τό λάδι πού χύθηκε δέν γιάνηνε τη φιλονεικία τους.

— Παπόρι, είπα!

— Βάρκα!

— Σάν θέλεις πάμε νά ρωτήσουμε, νά ιδής πώς είνε παπόρι.

— Και πόνε νά ρωτήσουμε, πού κανένα δέν βλέπω έδώ πέρα;

— Πάνε νά ρωτήσουμε τη μάνα μας, πού τά ξέρει όλα.

— Πάμε...

Και, σούτωντας τό ά-

λογο μέ τ' άδεια πιά ά-

σκιά, γύρισαν στό χωριό

τους.

Η μητέρα τους, πού ά-

ναβε την ώρα έκείνη τό

φρονο τό άσπιό, έα-

φνιάστηκε πού τούς είδε νά

γυρίζουν τόσο νοήσι.

— Πότε πήγατε μορέ

στό Ρέθυμνο και γιάνηνα

τε άμέσως;

— Δέν πήγαμε, μάνα.

Μά τότε τό λάδι τί

τό κάματε; Μην τό πουλή-

σατε στό δρόμο;

— Τώρα, μητέρα, έχε ό-

— Τώρα, μητέρα, έχε ό-



— Πάρτε και τά μαχαίρια σας, τούς είπε ή μητέρα τους.



— Έτσι νά χυθί τό αίμα μου!...



— Βάρκα είνε ή παπόρι;...



— Έμένα δέν μέ λένε Γιώτα, μέ λένε Παναγιώτη!...

πομονή... Θά σου πούμε για τὸ λάδι, μὰ πρώτα νὰ μᾶς πῆς ἐσύ.
— Σάν τί;
— Ἐρεῖς, μητέρα, ἰντάναι ἔχειν τὸ πρῶμα πὺν ἦτανε στὸ γυαλὸ;
Παπὸρί ἢ βαρκοῦλα;
— Πῶς θές, μορὲ τραλλέ, νὰ ξέρω ἀφοῦ δὲν τῶδα;
— Μὰ τὰ ξέρεις διὰ σὺ...
— Μὰ ἂν τῶδελα, θάξερα. Ἡ παπὸρί θὰ ἦτανε ἢ βάρκα. Μὰ τὸ
λάδι τί τὸ κάματε;
Τότε ὁ Νικολῆς τῆς διηγήθηκε τί ἔγινε στὸ δρόμο. Καί, ἅμα τε-
λείωσε τὴν ἱστορία του, σάν τίποτα νὰ μὴ συνέβη, τὴν ξαναρώτησε:
— Μὰ σάν τί λές νὰ ἦταν μάνα; Παπὸρί ἢ βάρκα;
Σάν τάκουσε αὐτὰ ἡ μητέρα τους ὠργιστήκε. Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαν-
τήσῃ τίποτα, ἔβγαλε ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς ἓνα πανάκριβο μαντήλι πὺν
εἶχε ἀγοράσει λίγες ἡμέρες πρὶν, καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ φούρνο,
πὺν ἦταν ἀναμμένος καὶ ἐβούϊζε, λέγοντας στὰ παιδιὰ τῆς:
— Ἔτσι πὺν καίγεται τὸ τομπέρι μου, μορὲ, νὰ καὶ καὶ ἐγὼ ἂν
δὲν εἴστε καὶ οἱ δύο σας παλαβοὶ!...

Τὴ στιγμή αὐτὴ τὸ ἄλλο πῆρε ἕναν ἀπότομο κατήφορο, πετρώδη
καὶ γλιστερό πολὺ.

Ὁ ἀγωνιάτης ἄρχισε νὰ φωνάζῃ στὸ μούλαρι του:

— Μοῦλε! Μοῦλε! Ὁμορφα!...

— Ἐννοια σου, τοῦ λέω, Παναγιώτη, μὰ καὶ τοῦ τοῦ

λές, θὰ προσέξῃ νὰ μὴ γλιστερήσῃ, ἀλλὰ τὴν ἱστορία πὺν

μοῦ εἶπες, πὺν τὴν ἄκουσες;

— Τὴν ἔγραψε ὁ Μπαρτολῆς, σὲ μιὰ παλιὰ φυλλάδα!...

Εἶδες λοιπὸν τί κουταμάρες πὺν κάνουν τὰ παιδιὰ;...

— Κι' ἡ μάνα δὲν ἔκανε καμμιὰ κουταμάρα;

— Ἡ μάνα ἦταν ἔξυπνη, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνῃ μὲ τοὺς

«Λάβδους»;

— Βρίσκεις πὺς ἦταν ἔξυπνότερη ἢ μάνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ;

— Καὶ βέβαια. Αὐτὴ ἦταν ἔξυπνη... Καπάτσα!

— Καὶ σὺ;

— Τί ἐγώ;

— Καὶ σὺ ἔξυπνότερος ἀπ' τοὺς!... «Λάβδους» ἦσαν

τὰ παιδιὰ, ἡ μάνα ἦταν «Κάπα-τσα» καὶ σὺ ἡ... «Γιώτα

μοναχὴ»!...

— Ἐμένα δὲν με λένε Γιώτα, με λένε Παναγιώτη! Μὴ

μ' ἀλλάζεις τ' ὄνομα.

— Θεὸς φυλάξῃ!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΓΡΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

«Όταν, κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπαναστάσις ὁ ἐπαναστατημένος
ὄχλος κατετρόπωσε τὴν Ἑλβετικὴν φρουρὰ τοῦ βασιλέως
Λουδοβίκου 16ου καὶ εἰσέφυγε στὰ ἀνάκτορα, ὅσοι ἀπὸ τοὺς
ἀμειψοὺς αὐτοὺς μισοφόρους δὲν σκοτώθηκαν ἀμέσως ἐπὶ
τόπου, ζήτησαν νὰ σωθῶν σὲς γειτονικὲς συνοικίες.

Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα εἶχε τὴν φιλανθρωπία νὰ δώσῃ ἅ-
συλο σὲ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς, πὺν πῆγαν καὶ χτύπησαν τὴν πόρ-
τα τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Τὸς πῆρε μέσα καὶ τοὺς ἔκρυψε. Μὰ
ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κάποιος πὺν εἶχε παρακολουθήσῃ τὴν σκη-
νὴ, πῆγε καὶ κατέβηκε στὸς ἐπαναστάτας διὰ τρεῖς «σύν-
λοις» τοῦ Λουδοβίκου κρυβόντουσαν στὸ σπίτι τῆς γυναίκας
ἐκείνης καὶ μιὰ ομάδα ἀπ' αὐτοὺς πῆγε ἀμέσως καὶ τὴν ἐ-
πρόσταξε νὰ παραδώσῃ τοὺς Ἑλβετικούς.

Δὲν κρύβεται κανένας Ἑλβετὸς στὸ σπίτι μου, ἀπάντησε ἡ ἡ-
ρωϊκὴ γυναῖκα.

Οἱ ἐπαναστάται ὅμως ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν, χωρὶς ὅστόσο νὰ κατα-
λήθουν σὲ ἀποτελεσμα, γι' αὐτὸ καὶ ἄρχισαν νὰ πιέζουν καὶ νὰ τυραν-
νοῦν τὴν φτωχὴν γυναῖκα. Μὰ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀρνιέται, ἵσασε
τὴν στιγμή πὺν ἐκείνοι ἐπέτυχαν νὰ ἀνακαλύψουν τοὺς φυγάδας.

Μισοπεθαμένους ἀπὸ τὸν τρόμο τοὺς τράβηξαν στὴ μέση τοῦ δο-
ματίου καὶ τότε ἔνας ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας γύρισε πρὸς τὴν γυναῖκα
καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ πληρώσῃς τώρα αὐτὸ πὺν ἔκανες. Καὶ ξέρεις πὺς; Πάρε
αὐτὸ τὸ τοσκιοῦ καὶ σκότωσε μόνι σου, μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια, αὐ-
τοὺς πὺν θέλησες νὰ ἀποσπᾷς ἀπὸ τὴν δικαίη ἐκδίκησιν τοῦ λαοῦ!

— Ποτέ! φώναξε μὲ φρίκην ἡ γυναῖκα.

Μὰ οἱ ἐπαναστάται τῆς ἔβαλαν με τὴ βία τὸ τοσκιοῦ στὸ χέρι,
τῆς ἔπασαν ἔπειτα τὸ χέρι αὐτὸ καὶ οἱ ἴδιοι κατηύθυναν τὰ πλήγματά
τῆς ἐπάνω στοὺς ἀτυχοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους.
Ἦταν μιὰ ἀληθινὰ τρομακτικὴ σκηνή!...

Σὲ λίγο, στὴ μέση τοῦ δοματίου κοιτόντανε τὰ τρία
πτώματα τῶν Ἑλβετῶν μισοφόρων, πλημυριζόμενα στὸ
αἷμα τους.

Τότε ἡ φτωχὴ γυναῖκα στάθηκε καὶ τὰ κῆταξε γιὰ
μιὰ στιγμὴ, μὲ παραλλήλως χαρακτηριστικά. Ἐξαίφνα
ὅμως ἓνα στοιγγό, ἓνα ἀαίσιον γέλιο τὴν ἐτρόν-
ταξε.

Εἶχε τραλαλῇ ἀπὸ τὴ φρίκην τῆς, καὶ οὔτε τὴν ξα-
ναίειδε κανεὶς περὶ ἀπὸ τότε!...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ

I

Ἡ κόρη μου σεργιάνιζε, τὴ θάλασσα περὶσε,
μὲ τὰ μαλλιάκα ξέπλεκα, μὲ χέρια σταυρωμένα,
καὶ ἐπαρκαλῆσε τὸ Θεὸ καὶ τὸν καραβοκλή:
— Καραβοκλή μου ἀδερφέ καὶ φίλε τοῦ πατέρου,
οἶξε καρδίαν νὰ ριχτῶ, καρδίαν νὰ περάσω,
νὰ πάγω σ' ἔρημο χωριό, καὶ πὺν δὲν εἶναι Χάρος...
Κι' ὁ Χάρος τὴν ἀπάντησε μέσα στὴν πέρα στήθη:
— Ἐγὼ γιὰ σένα ἔρχομαι νὰ πάρω τὴν ψυχὴ σου.
— Ἄφσε με, Χάρε μου, ἄφσε με καὶ πάρε τὰ γόνατά σου.
— Ἐγὼ δὲν σοῦ φτάνουν τὰ φλουριά σου δίνα τὰ πρῶμα σου.
— Δὲν θέλω, κόρη μ' ἰχθυήματα, δὲν θέλω τὰ πρῶμα σου.
— Ἦδη γιὰ σένα, κόρη μου, νὰ πάρω τὴν ψυχὴ σου!...

II

Παρακαλῶ τὴ Βενετιά καὶ προσκυνῶ τὴν Πάλη,
μὰ μοῦ χαρίσουν τὰ κλειδιά στὸν οὐρανὸ γ' ἀνάστα,
ν' ἀνοίξῃς τὸν Παράδεισο, νὰ πάω νὰ σεργιανίσω
πὺς μπομπουκαῖζον ἡ μηλιές, πὺς γίνονται τὰ μῆλα
νὰ ἰδῶ καὶ τὸ παιδάκι μου πὺς σπώνει, πὺς κοιτάει
κοιμάται στὰ τριαντάφυλλα, πλαγιάζει στὰ λουλούδια.

III

Μιὰ νύφη ἀγάλα ξεβγαίνε ἀπ' τὸ λουτρό λουμένη
καὶ καθόνταν, γυαλίζονταν, τὰ κάλλη τῆς περὶσε.
— Κοριμὰκι μου ψηλὸ - ψηλὸ καὶ λαμπροκόμην,
ποὺς ἄπονος σὲ ξάπλωσε καὶ σῶδες τὰ χέρια;
— Ἡ μάνα μου μὲ ξάπλωσε καὶ μῶδες τὰ χέρια,
τὰ χέρια μου τὰ παχυνά, τὰ δάχτυλα κοντά.
— Ποὺς θὰ χαρῶ τὰ κάλλη σου, ποὺς θὰ τὰ καμαρώσω!...
— Ἡ μάνα μου τὰ χάρῃ καὶ τὰ τὰ καμαρώσω!...

IV

Ἄνοιξε, θλιθερὴ καρδιά καὶ πικραμένο γέλι,
ἄνοιξε πὺς μας τίποτε καὶ παρηγόρησέ μας.
Παρηγοριά ἔχει ὁ θάνατος καὶ λησμονή ὁ Χάρος,
κι' ὁ ζωντανὸς ὁ χωρισμὸς παρηγοριά δὲν ἔχει.
Χωρὶς ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα
χωρίζουν καὶ τ' ἀντρίγγα καὶ τὰ πολυγαμπριὰ!...

V

Πέρα σὲ κείνο τὸ βουνό, τὸ ἀψηλὸ, τὸ μέγα,
πῶγες ἀνταρτοῦλα στὴν κορφή καὶ καταχνιὰ στὸν πῆλο.
ἔκει δυὸ ἀδέρφια κοιτόνται κοντὰ - κοντὰ θαμμένα,
κι' ἀνάμεσα στὰ μνημὰτα κλῆμα εἶνε φυτεμμένα.
Κάνει σταυρὸν κόκκινα, κάνει χρῶσι σταυρὸν
κι' ὁ Χάρος σὺν αὐτοῖς καὶ τὸν πῆλο καὶ τὸν πῆλο.
Νὰ τὸξε πῆ καὶ ἡ μάνα μου νὰ μὴ μ' εἶχε γεννηθῇ!

VI

Μέσα σὲ τούτῃ τὴν αὐλὴν τὴ μαρμαροστρωμένη,
ἐδῶ ἔχουν κόρη γιὰ παντρεία, κνιτοῦν νὰ τὴν παντρεῖ
τῆς δίνουν γινὸ τοῦ βασιλέα, τῆς δίνουν γινὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Δὲν θέλω γινὸ τοῦ βασιλέα, δὲν θέλω γινὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Μόν' θέλω τ' ἀρχοντοπούλου μὲ τίς πολλὰς γιλιάνες,
νὰ δρομολογῇ τὰ φλουριά, νὰ κοσκινῇ τὰ γόνατα
κι' ἀπὸ τὰ κοσκινίσματα νὰ δῇν στοὺς λεβέντες,
νὰ τῶναι καὶ νὰ χαίρουνται, νὰ λένε στὴν ἡγεία σου
γιὰ τὴν ὑγείαν σου, ἀφέντη μου, γιὰ τὴν καλὴν χροιά σου!

VII

Κάνει ὁ Χινόπωρος χαρὰ, παντρεύει τὸ Χειμῶνα
καὶ κάλεσε τὴν Ἄνοιξιν μὲ τὰ πολλὰ λουλούδια,
κι' ἡ Ἄνοιξις καμάρωσε, δὲν θέλησε νὰ πάει.
Μὴν καμαρώνεις, Ἄνοιξις, μὲ τὰ λουλούδια πῶγες,
γιατ' ἔρχεται Χινόπωρος καὶ τὰ μαραινέει διὰ...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΥΘΝΟΥ

— Τοῦ κακοῦ καιροῦ τὰ νέφη ἄλλα ἀνάτω καὶ ἄλλα κάτω.
— Ἀς εἶν' ἡ δύσι καθαρή καὶ ἡ ἀνατολὴ ἄς ἀστράφτῃ.

— Ἄμα βοήθησιν καὶ δὲν φουρήσῃ, καινοῦργος
θὲ νὰ γυρίσῃ.

— Γέρος βοήθησιν ἀφέντιζε καὶ νότο παλλήλαρι.
— Ἀρνὶ καὶ ὀρίφι τοιμερο, γουρούνη διὰ δεικνύει.

— Δέντρο ἀπ' τοῦ κυροῦ σου καὶ ἀμπέλι τοῦ
σου.

— Σπίτι ὅσο χωρεῖς καὶ χωράφι ὅσο θωρεῖς.
— Ὁ φτωχὸς ὁ Φίλιππος βῆλ μέρα δούλεψε
βράδυ ἀπόκρεψε.

— Τὰ πρόβατα πὺν ἔχουν πολλὰ ἀφέντικα πὺν
ὁ λύκος.



ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ



ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀγανακτῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ
μὴ συνδεδεμένη ὑπὸ δικαιοῦσας κρίσεως ἐκ δρακύνων πέντε δὲν
λαβεῖται ὑπ' ὄφιν.

Β. Κ. Β., Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας εἶνε ἀνεπτυχέες, ὅπως ἄλλωστε φαί-
νεται καθαρά ἀπὸ τὰ δύο τελευταῖα τετράστιχα τοῦ, πὺν δημοσιεύομεν ἐδῶ:

Στὸ γράμμα μου, σοῦ ἔγραφα
Τοῦτο δὲ ἔγινε γνωστὸν,
π' ἀντὶ νὰ μ' ἀγαπήσῃς,
στὸ τέλος μ' ἔγραψες σκληρὰ:
«Δὲν πῶς ν' αὐτοκτονήσῃς!...»

Χάρην, Μεσηνίαν. Γλωσσικῶς τὸ διηγημὰ σας ὀρεκτὰ στυλῶ. Ἡ φρά-
σις τοῦ ὅμως εἶνε ἀνεπτυγμένη, τόσο, ὥστε νὰ φαίνονται συντακτικῶς
ἀνὰπλοτες. Θ. Κρεκούκιωτος, Κρεκούκιος (Ἡλείος). Μὰ ὁρθογραφικῶς
ὁ κῆρυγμα κάνει τὸ κομμάτι σας: Ἔτσι ἔοικε διαγράφετε τὴν ἀρχαί-
τητα, πὺν ἀπελθεῖ ἴσως τὴ λαμπρότητα περιόδου τῆς ἀνθρωπότητος; Δὲν εἶ-
ναι βέβαια γιὰ τὴν ἡλικία σας αὐτὰ. Ἄρτοτερα, ὅταν θὰ μεγαλώσετε καὶ
θὰ πάρετε νὰ ἀδῶτε μαθήτρια, τότε μπορεῖτε ν' ἀπολαύσετε καὶ
μὴτριον Λάρην. Νέαν ὕλην. Σὲς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλά
σας λόγια γιὰ τὸ περιοδικὸν μας. Τέτοιες ἐπιστολές, σάν τὴ δική σας, μᾶς
συγκινοῦν ἐκαιρετικὰ καὶ μᾶς ἐνισχύουν στὸ ἔργο μας. Ἰ. Σταμελιάν.
Χίον. Πράγμα μας ἀκριβὲς τὴ διευθύνει σας νὰ σὲς στείλωμε ἐπιστολὴν. Ἐπί-
σης γράψτε μας ποὺς τοῦς ἔχετε καὶ ἂν εἶνε δεμένοι καὶ σὲ καλὴ κατά-
στασι. Μ. Κακοῦρον, Χίον. Τὸ πῆλο σας εἶνε ἐπιτυχές. Ἐντελὸς δημο-
σιογραφικὸν γράμμα. Ἀρτεμίδα Μίργελη, Κωνσταντίνου. Ἄλλοι οἱ οἱ...
«Ὅχι ποίημα καὶ. Γιὰ τὰ εὐγενικά λόγια σας θερμὰς εὐχαριστοῦ-
με. Ἀλλ' ἐλ. Μ. π. π. λ. γ. ν. Ἐδῶσαν. Στρωτοὶ οἱ στίχοι, μὰ ἡ ἰδέα
ἔχει καὶ κούες ἐντελές. Ἐλ. π. π. λ. γ. ν. Μαυροκορδοῦτος, Κων-
σταντίνου. Ἡπερισσότερον διηγήμα, γραμμένον Ἀγγλιστῶν!... Γιατὶ δὲν τὸ
γράψετε Ἑλληνιστῶν, ἀφοῦ εἶστε Ἑλληνίς; Τὴν διὰδουσαν τῆς διδῶς. Ὑπε-
τέρας Χαιώτου ἀνιστοῦμεν, δυστυχῶς, ὅπως καὶ τὸ ἐν Λοιδίνω «Συλλογὸν τῶν
Εὐγενῶν Λειονομῶν»! Μὰ ὑπάρχει τέτοιος συλλογὸς; Πότῃν Μ. π. γ. ν.
Χίον, Μήλεαν (Λακωνίας). Στι-
χογραφικῶς ἀμείψαν τὸ ποίημά
σας. Ἡ ἰδέα ὅμως κούες πολὺ.
Τὸ λείπει ἡ προτοτυπία. Ἡλ.
Πατέραν, Οἰνοῦσας (Χίον).
Τὸ ποίημά σας εἶνε πετυχημένο.
Κ. Κρακοῦρι, Ἄκκον, Λοῦ-
σια (Πάλας). Τὸ διηγημὰ σας εἶ-
ναι καλὸ. Οὔτε ἡ γλώσσα, οὔτε τὸ
ὅρος εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία μας
γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν σας. Σὲς εὐχαριστοῦμε
τὴν ἀλήθεια. Ἰ. Β. ο. ν., Ἐδῶ-
σαν. Τὸ διηγημὰ σας εἶνε ἀπολύ-
τως καλὸ. Μὰ πολὺ - πολὺ στυλῶ.
τὰ γραμμένα, χωρὶς φλυαρίες, χω-
ρὶς περὶτὰ λόγια, σὲ γλώσσα ἀ-
γὰν ἡμιόβη. Ἐξακολουθεῖτε λοι-
πὸν νὰ γράφετε. Σὲς τὸ λέμε αὐ-
τὸ εἶνε στυλῶ. Πρέπει νὰ δια-
δοῦτε πολὺ καὶ νὰ ἐργασθῇτε
πολύ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε
κατ' ἄλῃ εἶνε ἡ εὐκαιρία



Κατὰ τῶν πόνων ΒΕΡΑΜΟΝΗ

Schering

Σωληνάρια τῶν 10 καὶ
20 δισκίων πρὸς 0.4 γρ



Ρευματιδμοί Ἀρθροίτις Ἀτοφάνη

Schering

Σωληνάρια
20 δισκίων

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΠΛΗΡΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ

εἶναι ἡ συνδεδνα-
σμένη χρῆσις τῆς
Κρέμας, τῆς Πού-
δρας καὶ τοῦ Σά-
πωνος

ΣΙΜΟΝ

τὰ ὅποια μονιμο-
ποιοῦν τὴν νεότη-
τα ἐπὶ τοῦ προσώ-
που τῶν γυναικῶν.

CRÈME SIMON

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εἰς ἀπολύτως ἰ-
καγοποιητικὴν τιμὴν παλαιὰ περιοδι-
κά, ἐφημερίδας, βιβλία καὶ βιβλιο-
θήκας. Γράψατέ μας: Περιοδικὸν
«Οἰκογένεια», Λέκα 7, Ἀθήνας.



ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ ΛΑΜΠΑΙ - ΚΟΥΖΙΝΑΙ

Σίδερα σιδερώματα, Θερμοσέφωνες
ἐξαιερευμένης βενζίνης καὶ πετρελαίου
μεγίστης οἰκονομίας καὶ ἀπολύτου
ἀσφαλείας τοῦ μεγαλυτέρου καὶ τελει-
τέρου ἐργασταρίου τοῦ κόσμου.

COLEMAN Α. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ὁδὸς Πισματσογλου ἀρ. 98 ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ
(ἐναντι Τραπεζῶν Λαϊκῆς καὶ Ἰονικῆς)

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."